

Păzitorul Adevărului

VIETI BIRUITOARE

Săptămâna de rugăciune, 2-11 decembrie 2016

Păzitorul Adevărului

Ediție specială - Săptămâna de rugăciune
2 - 11 decembrie 2016

ÎN ACEST NUMĂR:

**Enoh – bărbatul care a umblat
cu Dumnezeu** 4

Vineri, 2 decembrie 2016

Avraam – tatăl celor credincioși 8

Sabat, 3 decembrie 2016

Iosif – tânărul credincios 12

Duminică, 4 decembrie 2016

**Moise – conducătorul amabil
și umil** 16

Miercuri, 7 decembrie 2016

Ilie – profetul restaurării 20

Vineri, 9 decembrie 2016

**Daniel – uriașul moral
și intelectual** 24

Sabat, 10 decembrie 2016

Trăind o viață biruitoare 28

Duminică, 11 decembrie 2016

Vieți biruitoare 32

Poezie

VIETI BIRUITOARE

Un alt an este aproape de încheiere. Având în vedere acest lucru, nu ne vom opri, oare, să repetăm cuvintele bărbatului inspirat după inima lui Dumnezeu: „A Ta este, Doamne, măreția, și puterea, și slava, și biruința, și maiestatea”? „Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni. Dreapta și brațul Lui cel sfânt i-au adus biruința” (1 Cronici 29:11 engl.; Psalmii 98:1 engl.).

Poate am avut urcușuri și coborâri în acest an – nimănui nu îi place să experimenteze căderea sau descurajarea. Deci, care este cheia biruinței? Isus Hristos în viață, lucrând prin Duhul Sfânt în timp ce ne predăm Lui în totalitate și câștigăm, astfel, putere să ascultăm de învățăturile Sale, urmând voința Sa descoperită.

Sfârșitul anului este un timp important în care să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru grija Sa veghetoare, tandră, îndurătoare asupra fiecăruia dintre noi. De asemenea, el oferă o ocazie ideală pentru auto-evaluare spirituală. Ne încredem noi în Isus, privim la El consecvent, biruind defectele caracterului nostru prin puterea sângelui Său vărsat, ca pregătire pentru încheierea timpului de probă?

Prelegerile pentru Săptămâna de Rugăciune din acest an sunt menite să ne ofere avânt în direcția corectă. Să studiem cu rugăciune subiectul vieții biruitoare prin Hristos și să împărtășim, de asemenea, prelegerile cu cei care pot fi izolați sau care nu pot pleca de acasă, păstrând în minte următoarele date:

Rugăciune cu post

Sabat, 10 decembrie

Dar pentru misiuni:

Duminică, 11 decembrie

Rugăciunea noastră este ca Domnul să ne întărească să ne bucurăm nu doar teoretic – ci, mai degrabă, să fim în stare să declarăm cu siguranță deplină, onestă: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”, „și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră” (1 Corinteni 15:57; 1 Ioan 5:4).

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27 505200, Făgăraș - Jud. Brașov

Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

E-mail: info@farulsperantei.ro

www.farulsperantei.ro

Editor D. P. Silva

Asistent editor B. Monroe

Layout și design H. Melnychuk, D. Lee

Imagini Fotolia, Adventist Digital Media

ISSN: 1584-269x

„Timpurile în care trăim pretind acțiuni reformatoare.”
(*Mărturii*, vol. 4, pg. 488 engl.)

Revista „Păzitorul Adevărului” este o publicație trimestrială editată de Asociația Religioasă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, care prezintă articole pe teme de doctrină biblică, cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a acelor care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.

E-mail: info@azsmr.ro

www.azsmr.ro

BIRUITORI

În Apocalipsa capitolele 2 și 3, găsim șapte făgăduințe pentru biruitorii din timpul celor șapte perioade diferite ale bisericii lui Dumnezeu:

1. Acces la pomul vieții.
2. Scutire de moartea a doua.
3. Mana ascunsă, ca hrană, și o piatră albă cu noul nume al lui Isus.
4. Putere asupra națiunilor; Luceafărul dimineții, care este Hristos Însuși (cel răscumpărat se va bucura de privilegiul prezenței veșnice al lui Hristos).
5. O haină albă care este neprihănirea lui Hristos și faptul că numele lor sunt scrise permanent în Cartea Vieții Mielului.
6. Că vor fi stâlpi în templul lui Dumnezeu – cei mântuiți vor reflecta pentru veșnicie caracterul lui Dumnezeu.

7. Ei vor sta cu Hristos pe tronul Său.

Te bucuri de aceste făgăduințe? Cu siguranță, da; și eu, de asemenea. Să păstrăm în minte că Dumnezeu este credincios în împlinirea făgăduințelor Sale, atât timp cât, prin harul Său, noi împlinim condiția – de a fi biruitori.

Chiar de când primii noștri părinți au căzut în păcat, omenirea a fost slabă în putere morală,

incapabilă să-l biruiască pe cel rău în propria ei putere. Totuși, în aceeași zi în care Adam și Eva au păcătuit, Domnul le-a prezentat o stea a speranței când le-a făgăduit că El îl va birui pe Satan și va zdrobi capul arhivrajmașului.

Ne bucurăm de binecuvântarea de a cunoaște viețile biruitoare ale oamenilor lui Dumnezeu, chiar de la începutul istoriei Bibliei: Adam, Abel, Set, Enoh, Metusala, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Sara, Iochebed, Ana, Rut, Abigail, Debora, Rahav, Ghedeon, Barac, Samson și o lungă listă de alți eroi găsiți în Cartea Sfântă.

Pe măsură ce studiem cu atenție viețile acestor bărbați și femei, găsim adesea defecte

serioase de caracter asupra cărora ei au fost biruitori prin credință. De fapt, pe lista care se găsește în cartea Evrei, expresia „Prin credință” precede fiecare nume. Ar fi bine dacă ne-am lua timp să studiem viața acestor eroi.

Putem birui defectele noastre de caracter în același mod – prin credință în Mielul lui Dumnezeu care îndepărtează păcatele lumii. Avem la dispoziție același Dumnezeu îndurător, același har, aceiași agenți divini. Ei sunt mai mult decât doritori să ne sprijine oricând apelăm la Mântuitorul și Domnul nostru puternic.

Suferim unele înfrângeri în luptele noastre de a birui? Acești eroi au fost, de asemenea, înfrânți.

Totuși, biruința lor finală este o garanție că noi putem, de asemenea, să biruim.

În timpul acestei Săptămâni de Rugăciune, vom studia cu atenție viețile câtorva eroi menționați în Biblie. Va fi un studiu foarte benefic, dar, mai mult decât atât, ne putem bucura de aceeași biruință de care s-au bucurat ei, pe măsură ce primim același har pe care l-au primit ei. Da, putem birui cu Domnul nostru Isus Hristos. Fiți siguri de aceasta! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Bărbatul care a umblat cu Dumnezeu

Vineri, 2 decembrie 2016

*Fragmente din scrierile
E. G. White*

Starea lumii noastre

Peste tot în lume, orașele devin focare ale viciului. La tot pasul sunt privilegiile și sunetele răului. Peste tot sunt lucruri ce ademenesc la senzualitate și destrăbălare. Curentul corupției și crimei se mărește continuu. Fiecare zi aduce raportul violenței – jafuri, crime, sinucideri și nelegiuiri care nu pot fi numite.

Viața în orașe este falsă și artificială. Pasiunea intensă pentru câștigul de bani, vârtejul amuzamentelor și căutării de plăceri, luxul și extravaganta, toate sunt forțe care, alături de marile mase ale omenirii, îndepărtează mintea de la adevăratul scop în viață. Ele deschid ușa pentru o mie de rele. Asupra tinerilor ele au o putere aproape irezistibilă.

Una din cele mai subtile și periculoase ispite care asaltează copiii și tinerii în orașe este dragostea de plăcere. Sărbătorile sunt numeroase; jocurile ... atrag mii și vârtejul amuzamentelor și plăcerii îi atrag departe de datoriile sobre ale vieții. Bani care ar fi trebuit economisiți pentru scopuri mai bune sunt iroșiți pentru distracții.

Prin lucrarea creditorilor și prin acțiunile asociațiilor sindicale și ale grevelor, condițiile vieții în oraș devin tot mai dificile. Probleme serioase stau în fața noastră.¹

Astăzi se practică nelegiuirea de orice tip, în scopul obținerii de bani. Egoismul, înșelăciunea, jaful și vărsarea de sânge fac această lume o adevărată Sodomă și pe locuitorii ei asemenea locuitorilor lumii antediluvienă. În lăcomie după averi, legea lui Dumnezeu este călcată.²

Doctrina că omul este scutit de ascultare față de cerințele lui Dumnezeu a slăbit, deja, forța obligației morale și a deschis asupra lumii stăvilarele nelegiuirii. Anarhia, destrăbălarea și corupția se extind asupra noastră asemenea unui curent copleșitor. În familie Satan este la

lucru. Steagul său flutură, chiar și în casele preținșilor creștini. Acolo este invidie, bănuială rea, ipocrizie, înstrăinare, rivalitate, ceartă, trădare față de responsabilitățile sacre, îngăduință a poftelor. Întregul sistem al principiilor și doctrinelor religioase, care ar trebui să constituie fundația și cadrul vieții sociale, pare a fi o construcție șubredă, gata să cadă în ruină. Cei mai josnici infractori, când sunt aruncați în închisoare pentru delictelor lor, sunt adesea făcuți prizonieri ai darurilor și atențiilor ca și când ar fi atins o distincție de invidiat. Li se oferă cea mai mare publicitate caracterului și nelegiuirilor lor. Ziarele publică detaliile revoltătoare ale viciului, inițiindu-i, astfel, pe alții în practicarea fraudei, jafului și crimei; iar Satan jubilează de succesul planului său diabolic. Pasiunea viciului, curmarea nesăbuită a vieții, creșterea teribilă a necumpătării și nelegiuirea de orice ordin și orice grad, ar trebui să-i stărnească pe toți cei care se tem de Dumnezeu să întrebe ce se poate face pentru a opri curentul răului.³

Oamenii lumii sunt ambițioși după renume. Ei doresc case și terenuri și o mulțime de bani, ca să poată fi importanți conform standardelor lumii. Apogeul ambiției lor este de a ajunge într-un loc de unde să poată privi în jos cu superioritate asupra celor săraci. Aceste suflete clădesc pe nisip și casa lor va cădea deodată. Superioritatea poziției nu este adevărata măreție. Cel care nu sporește valorile sufletului nu este de o reală valoare în sine.⁴

Cum se manifestă aceașta chiar în biserici?

Prin mândrie spirituală, printr-o dorință de a dicta, o năzuință ambițioasă pentru onoare sau poziție, o lipsă a auto-controului, prin îngăduirea pasiunii sau prejudecății, prin instabilitate sau lipsă a judecății, biserica poate fi tulburată și pacea ei poate fi sacrificată.

Problemele sunt adesea cauzate de furnizorii de bârfe, ale căror aluzii

și sugestii șoptite otrăvesc mințile neavizate și îi despart pe cei mai apropiați prieteni. Cei intriganți sunt urmați în lucrarea lor rea de mulți care stau cu urechile deschise și inima rea, spunând: „Spune, ...și vom spune mai departe.”⁵

Vrăjmașul va intra și va încerca să abată mințile noastre de la lucrarea importantă care trebuie să fie făcută în acest timp. El va căuta să ne țină ocupați cu probleme triviale, să ne facă să credem că a-i critica și a-i condamna pe alții este responsabilitatea noastră; dar lucrarea noastră este de a ne comporta cu credincioșie față de propriile noastre suflete. Trebuie să ne cercetăm inimile și să vedem dacă suntem bine în ochii lui Dumnezeu. Petru i-a spus lui Hristos cu privire la Ioan: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Dar Domnul i-a răspuns: „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” Fiecare din noi are de făcut o lucrare pentru noi înșine și în timp ce îi criticăm pe alții, neglijăm cea mai importantă lucrare dintre toate.⁶

De ani am simțit un chin sufletească profund când Domnul mi-a prezentat lipsa de Isus și dragostea Sa din bisericile noastre. Există un spirit de auto-mulțumire și o înclinație de a lupta pentru poziție și supremație. Am văzut că înălțarea de sine a devenit comună în mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea și că dacă mândria omului nu va fi umilită și Hristos nu va fi înălțat, ca popor, nu vom fi într-o stare mai bună de a-L primi pe Hristos la a doua Sa venire decât a fost poporul evreu de a-L primi la prima Sa venire.⁷

Cum putem să ne eliberăm de mentalitatea predominantă?

Printre particularitățile care trebuie să deosebească poporul lui Dumnezeu de lume este smerenia lor. Cel mai aproape de Dumnezeu și cel mai mult onorat de el este omul care manifestă cea mai mică importanță de sine și îndreptățire de sine, cea mai mică încredere și

siguranță de sine, care așteaptă pe Dumnezeu în credință umilă, încrezătoare. În loc de a fi ambițioși să fim egali cu alții în onoare și poziție sau poate chiar mai sus, trebuie să căutăm să fim slujitori umili, credincioși ai lui Dumnezeu. ...

Cea mai mare slăbiciune este în dragoste de sine, înălțare de sine și mândrie; dar în umilință este multă putere. Mândria și importanța de sine, când sunt comparate cu umilința și smerenia sunt, de asemenea, slăbiciune. Blândețea Mântuitorului nostru, modestia Sa, comportamentul Său nepretențios au fost cele care L-au făcut un cuceritor de inimi. Dar prin separarea noastră de Dumnezeu, în mândria și întinericul nostru, căutăm constant să ne înălțăm pe noi înșine, uitând că umilința minții este putere.⁸

Enoh – un exemplu pentru noi astăzi

Enoh a fost primul profet între oameni. El a prezis prin profeție cea de-a doua venire a lui Hristos în lumea noastră și lucrarea sa din acel timp. Viața sa a fost un exemplu de consecvență creștină. Doar buze sfinte trebuie să spună cuvintele lui Dumnezeu în denunțare și judecăți. Profeția sa nu se găsește în scrierile Vechiului Testament. Nu vom găsi poate niciodată vreo carte care să relateze faptele lui Enoh, dar Iuda, profetul lui Dumnezeu, menționează lucrarea lui Enoh.⁹

Cei care se temeau de Domnul îl căutau pe acest bărbat sfânt, pentru a se împărtăși din instrucțiunile și rugăciunile sale. Enoh lucra, de asemenea, în public, purtând solia lui Dumnezeu către toți cei care doreau să asculte cuvintele de avertizare. Lucrările sale nu s-au limitat la Setiți. În țara în care Cain căutase să fugă de Prezența divină, profetul lui Dumnezeu făcea cunoscute scenele minunate care au trecut prin fața lui în viziune. „Iată”, declara el, „vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei

nelegiuiri de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit” (Iuda 14, 15).

El era un mustrător neînfricat al păcatului. În timp ce predica poporului din timpul său dragostea lui Dumnezeu în Hristos și insista ca ei să renunțe la căile lor rele, el mustra nelegiuirea predominantă și avertiza oamenii generației sale că judecata se va abate cu siguranță asupra călătorului. Duhul lui Hristos era cel care vorbea prin Enoh; acel spirit se manifestă nu doar în declarații de dragoste, compasiune și implorare; nu doar lucruri plăcute sunt spuse de oamenii sfinți. Dumnezeu pune în inima și pe buzele solilor Săi adevăruri de rostit care sunt ascuțite și tăietoare ca o sabie cu două tăișuri.

Puterea lui Dumnezeu care a lucrat prin slujitorul Său era simțită de cei care ascultau. Unii luau aminte la avertizare și renunțau la păcatele lor; dar mulțimile își băteau joc de solia solemnă și continuau cu mai mult curaj în căile lor rele. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să poarte o solie asemănătoare pentru lume în zilele din urmă și aceasta va fi primită cu necredință și batjocoră. Lumea antediluviană a respins cuvintele de avertizare ale celui care umbla cu Dumnezeu. Tot așa va trata cu ușurință și ultima generație avertizările solilor Domnului.¹⁰

[Enoh] a văzut, de asemenea, starea coruptă a lumii din timpul când Hristos avea să apară pentru a doua oară – că va fi o generație lăudăroasă, îngâmfată, încăpățânată, îmbrăcată în rebeliune împotriva Legii lui Dumnezeu, negându-L pe singurul Domn Dumnezeu și pe Domnul nostru Isus Hristos, disprețuind sângele Său și desconsiderând ispășirea Sa. El i-a văzut pe cei neprihăniți încununați cu slavă și onoare, pe când cei răi erau separați de prezența Domnului și mistuiți de foc.¹¹

În cazul lui Enoh, credincioșii descurajați erau învățați că în timp ce trăiesc în mijlocul unui popor corupt și păcătos, care era în rebeliune deschisă și îndrăzneată împo-

triva Creatorului lor, dacă doreau să-L asculte și să aibă credință în Răscumpărătorul făgăduit, aveau să înfăptuiască neprihănirea asemenea credinciosului Enoh, să fie acceptați de Dumnezeu și în final să fie înălțați la tronul Său ceresc.

Separându-se de lume și petrecând mult din timpul său în rugăciune și în comuniune cu Dumnezeu, Enoh reprezintă poporul credincios al lui Dumnezeu din ultimele zile, care va fi separat de lume. Nedreptatea va domina într-o măsură înfricoșătoare pe pământ. Oamenii se vor lăsa pradă fiecărei imaginații a inimilor lor corupte și vor pune în practică filozofia lor înșelătoare și rebeliunea împotriva autorității Cerului înalt.

Poporul lui Dumnezeu se va separa de practicile nedrepte ale celor din jurul lor și va căuta curăția gândurilor și conformarea sfântă față de voința Sa, până când chipul Său divin se va reflecta în ei. Asemenea lui Enoh, ei vor fi potriviți pentru mutarea lor în Ceruri. În timp ce se străduiesc să instruiască și să avertizeze lumea, ei nu se vor conforma spiritului și obiceiurilor necredincioșilor, ci îi vor condamna prin conversația lor sfântă și prin exemplul lor evlavios. Mutarea lui Enoh în ceruri chiar înainte de distrugerea lumii prin potop reprezintă mutarea tuturor neprihăniților vii de pe pământ înainte de distrugerea lui prin foc. Sfinții vor fi slăviți în prezența celor care i-au urât pentru ascultarea lor loială față de poruncile drepte ale lui Dumnezeu.¹²

Enoh era un bărbat sfânt. El Îl slujea pe Dumnezeu printr-o inimă devotată. El a conștientizat corupția familiei umane și s-a separat de descendenții lui Cain și i-a mustrat pentru răutatea lor mare. Pe pământ mai erau și cei care Îl cunoșteau pe Dumnezeu, care se temeau de El și I se închinau. Totuși, neprihănitul Enoh era așa de mâhnit de nelegiuirea crescândă a celor neevlavioși, încât el nu obișnuia să se asocieze cu ei zilnic, temându-se

că ar putea fi afectat de infidelitatea lor și că gândurile sale nu l-ar putea privi mereu pe Dumnezeu cu acea reverență sfântă care i se cuvenea caracterului Său slăvit. Sufletul Său era contrariat în timp ce asista zilnic la disprețul lor față de autoritatea lui Dumnezeu. El a ales să fie separat de ei și să petreacă mult din timpul său în singurătate, pe care o devota meditației și rugăciunii. El aștepta înaintea lui Dumnezeu și se ruga să cunoască voința Sa mai bine, pentru ca să o poată realiza.¹³

Spunând altora despre revenirea lui Hristos

Peste tot există o tendință de a înlocui efortul individual cu lucrarea organizațiilor. Înțelepciunea omenească tinde să consolideze, să centralizeze și să clădească biserici și instituții mari. Mulțimile lasă lucrarea de binefacere pe seama instituțiilor și organizațiilor; ei se sustrag de la contactul cu lumea și inimile lor devin reci. Ei devin absorbiți de eu și insensibili. Dragostea de Dumnezeu și oameni se stinge în suflet.

Hristos încredințează urmașilor Săi o lucrare individuală – o lucrare care nu poate fi realizată prin înlocuitori. Slujirea față de cel bolnav și sărac, oferirea Evangheliei celui pierdut nu trebuie să fie lăsate pe seama comitetelor sau organizațiilor de caritate. Responsabilitatea individuală, efortul individual, sacrificiul personal reprezintă cerința Evangheliei.¹⁴

Zi de zi trebuie să luptăm lupta bună a credinței. Zi de zi Dumnezeu ne va da lucrarea noastră; și chiar dacă nu putem vedea sfârșitul de la început, trebuie să ne cercetăm pe noi înșine zilnic, pentru a vedea dacă suntem pe calea neprihănirii. Trebuie să ne luptăm pentru a birui, privind la Isus; pentru că în fiecare ispită El va fi de partea noastră și ne va da biruința. Trebuie să întâmpinăm fiecare zi ca și cum ar fi ultima zi în care putem fi privilegiați să lucrăm pentru Dumnezeu și o parte importantă din aceasta trebuie dedicată

rugăciunii, pentru ca să putem lucra în puterea lui Hristos. Aceasta este modul în care a umblat Enoh cu Dumnezeu, avertizând și condam-nând lumea prin manifestarea în fața lumii a unui caracter neprihănit.

Mărturisim a crede că Hristos vine curând pe pământ și asupra noastră zace o responsabilitate solemnă; pentru că o lume pierdută trebuie avertizată despre grăbirea judecății. Nu trebuie să renunțăm la responsabilitatea noastră; trebuie să purtăm povara lucrării. El trebuie scos din vedere și Hristos trebuie să apară; ca niște copii credincioși, ascultători, trebuie să urmăim lumina și să reflectăm razele ei prețioase altora. ... O, dacă am putea realiza cum tot cerul este interesat de mântuirea lumii, ne-am ridica pătrunși de zel sfânt pentru a fi urmași ai lui Isus. ...

Prețișii urmași ai lui Hristos sunt făcuți responsabili pentru avertizarea lumii. Cum realizăm această lucrare solemnă ce ne-a fost încredințată? Trebuie să ne umilim înaintea lui Dumnezeu și să nu urmăim ideile oamenilor. Trebuie să venim înaintea lumii, spunând cuvintele lui Dumnezeu, pentru ca lumea să poată ști că Dumnezeu ne-a trimis.¹⁵

Învățând de la Enoh

Enoh repeta cu credincioșie oamenilor tot ceea ce i se descoperise prin spiritul profeției. Unii credeau cuvintele sale și se întorceau din nelegiuirea lor pentru a se teme de Dumnezeu și a-I sluji. Aceștia îl căutau adesea pe Enoh în locurile sale retrase și el îi instruia și se ruga pentru ei, ca Dumnezeu să le dea o cunoștință a voinței Sale. În cele din urmă, el a ales anumite perioade de izolare și nu le permitea oamenilor să-l găsească, pentru că ei îi întrerupeau meditațiile sale sfinte și comuniunea cu Dumnezeu. El nu s-a izolat definitiv de societatea celor care îl iubeau și ascultau cuvintele sale de înțelepciune; nici nu s-a izolat complet de cei corupți. El se întâlnea cu cei neprihăniți și cu cei răi în anu-

mite perioade stabilite și lucra pentru a-i întoarce pe cei neevlavioși de la calea lor rea și a-i instrui în temere de Dumnezeu, în timp ce îi învăța pe cei care avuseseră cunoștința despre Dumnezeu să-i slujească mai bine. El obișnuia să rămână cu ei atât timp cât putea să le aducă beneficiu prin conversația sa sfântă și prin exemplul lui sfânt și apoi se retrăgea pentru o perioadă din toată societatea – dintre cei dreți, dintre cei batjocoritori și idolatri, pentru a rămâne singur, flămânzind și însetând după comuniune cu Dumnezeu și după aceea cunoștința divină pe care doar El o putea da.¹⁶

Domnul îl iubea pe Enoh pentru că el îl urma cu statornicie și detesta nelegiuirea și căuta cu seriozitate cunoștința cerească, pentru ca să poată împlini desăvârșit voința Sa. El tânjea să se unească mai mult cu Dumnezeu, de care se temea, pe care îl venera și îl adora. Dumnezeu nu a îngăduit ca Enoh să moară asemenea altor oameni, ci a trimis îngerii Săi să îl ia la Ceruri fără să vadă moartea.¹⁷

Rezultate uimitoare

Solia predicată de Enoh și transferul său în ceruri au fost un argument convingător pentru toți cei care trăiau în acel timp. Aceste lucruri erau un argument pe care Metusala și Noe îl puteau folosi pentru a demonstra că cei neprihăniți puteau fi transformați și mutați la cer.

Acel Dumnezeu care umbla cu Enoh era Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. El era lumina lumii atunci, exact în același fel cum este și acum. Cei care trăiau atunci nu erau lipsiți de învățători care să-i instruiască în calea vieții; pentru că Noe și Enoh erau creștini. Evanghelia este dată în precept în Levitic. Acum se pretinde ascultare implicită, la fel ca atunci. Cât de esențial este să înțelegem importanța acestui cuvânt!

Se pune întrebarea: Care este cauza secetei din biserică? Răspunsul este: Noi permitem minților noastre să fie îndepărtate de la Cuvânt. Dacă

s-ar mânca asemenea hranei pentru suflet Cuvântul lui Dumnezeu, dacă acesta ar fi tratat cu respect și considerație, nu ar mai fi nevoie de mărturiile numeroase și repetate care au apărut. Declarațiile simple ale Scripturii ar fi primite și s-ar acționa conform acestora.

Principiile ei vii sunt ca frunzele pomului vieții pentru vindecarea popoarelor. ...

Când Satan insistă cu sugestiile sale asupra minților noastre, putem, dacă iubim și nutrim un „Așa spune Domnul”, să fim retrași în locul tainic al Celui Prea Sfânt. ...

Mulți eșuează în a copia Exemplul nostru sfânt, pentru că studiază atât de puțin trăsăturile concrete ale caracterului Său. Atât de mulți sunt plini de planuri încărcate, întotdeauna activi; și nu există timp sau loc pentru ca prețiosul Isus să fie un însoțitor apropiat, drag. Ei nu îi adresează fiecare gând și acțiune, întrebând: „Este aceasta calea Domnului?” Dacă ar face aceasta, ar umbla cu Dumnezeu așa cum a umblat Enoh.¹⁸

Referințe

- ¹ *Pe urmele Marelui Medic*, pg. 363, 364 engl.(rom.cap.30, „Alegerea și pregătirea căminului”). / ² *The Signs of the Times*, 21 iunie 1899. / ³ *Ibid.*, 4 iulie 1899. / ⁴ *The Youth's Instructor*, 2 noiembrie 1899. / ⁵ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pg. 241, 242 engl.(rom.cap.26, „Unitatea creștină”). / ⁶ *The Review and Herald*, 18 august 1891. / ⁷ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pg. 727, 728 engl.(rom.cap.88, „Lucrători în via Domnului”). / ⁸ *The Signs of the Times*, 21 octombrie 1897. / ⁹ *Comentarii Biblice ale Vechiului Testament*, vol. 1, pg. 1088 (engl.) (rom. cap.referitor la Geneza 5). / ¹⁰ *Patriarhi și profeți*, pg. 86 engl.(rom.cap.6, „Set și Enoh”). / ¹¹ *The Signs of the Times*, 20 februarie 1879. / ¹² *Ibid.* / ¹³ *Spiritual Gifts*, vol. 3, pg. 54. / ¹⁴ *Pe urmele Marelui Medic*, pg. 147 engl.(rom. cap.9, „Învățând pe alții și vindecând”). / ¹⁵ *The Signs of the Times*, 20 februarie 1879. / ¹⁷ *Spiritual Gifts*, vol. 3, pg. 57. / ¹⁸ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, pg. 392, 393 engl.(rom.secțiunea 6, „Avertizări și sfaturi”, cap. „Hristos este totul în Biblie”).

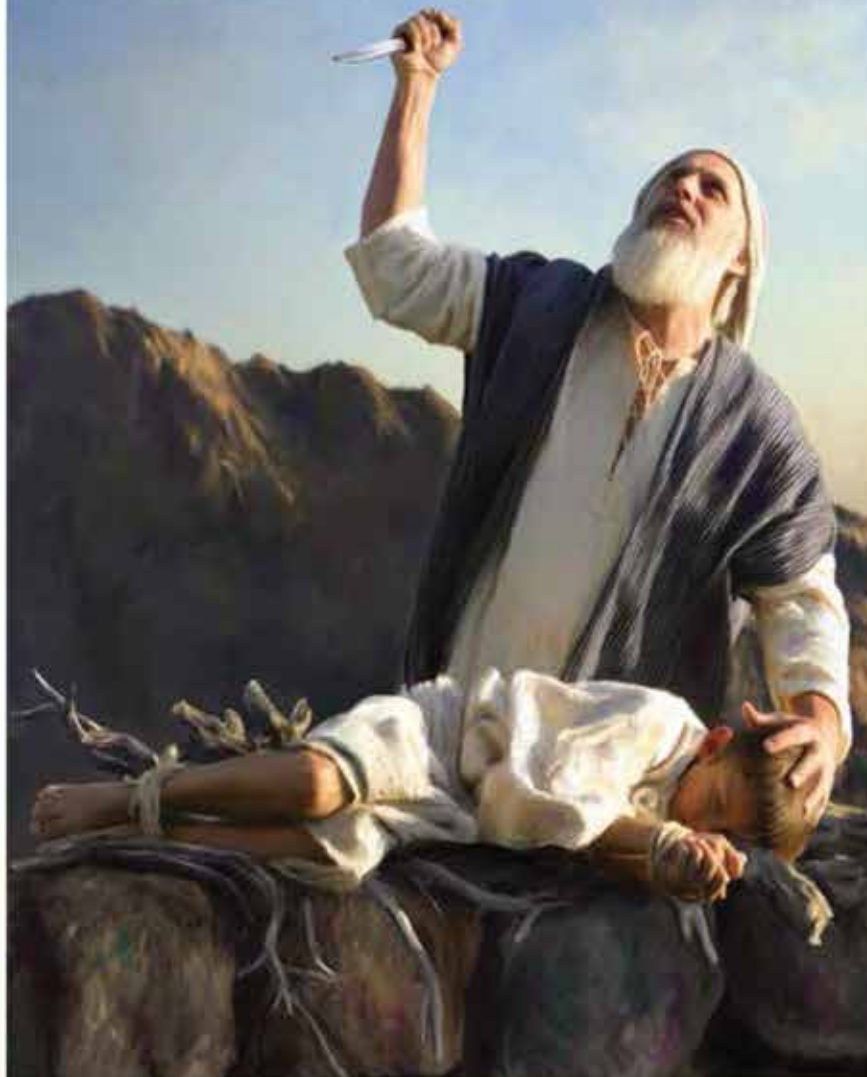
Tatăl celor credincioși

Sabat, 3 decembrie 2016

*O compilație din Biblie
și Spiritul Profetiei,
cu comentarii de
R. C. Dumaguít*

Într-o noapte, a luat foc o casă, iar un tânăr băiat a fost nevoit să fugă pe acoperiș. Tatăl stătea jos pe pământ, strigându-și fiul: „Sari! Te voi prinde.” El știa că băiatul trebuia să sară pentru a-și salva viața. Tot ce putea vedea băiatul, totuși, erau flăcările, fumul și întunericul. Așa cum ne imaginăm, el se temea să plece de pe acoperiș. Tatăl continua să strige: „Sari! Te voi prinde.” Dar băiatul a protestat: „Tati, nu te văd.” Tatăl i-a răspuns: „Dar eu te văd! Sari!” Băiatul a sărit, pentru că avea încredere în tatăl său. La fel, credința creștină ne face în stare să întâmpinăm viața sau moartea, nu pentru că putem vedea, ci cu siguranța că suntem văzuți; nu că am cunoaște toate răspunsurile, ci pentru că suntem cunoscuți.

Avraam

Aceasta înseamnă adevărata credință. Credința are legătură cu lucrurile care nu se văd, cu speranța în lucrurile care nu sunt la îndemână. Credința nu trebuie învățată doar teoretic; aceasta trebuie experimentată practic în viețile noastre. Apostolul Pavel explică: „deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credință»” (Romani 1:17).

De ce este așa important să trăim prin credință? Care este rolul credinței în biruință? Apostolul Ioan

declară că „oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5:4).

„Prin credință, fiecare deficit de caracter poate fi suplinat, fiecare întinare curățită, fiecare greșeală corectată, fiecare virtute dezvoltată.”¹

„Lucrarea de biruire a răului trebuie să fie realizată prin credință. Cei care merg pe câmpul de luptă, vor descoperi că trebuie să îmbrace întreaga armură a lui Dumnezeu. Scutul credinței va fi apărarea lor și îi va face capabili să fie mai mult decât biruitori.”²

Această credință, care ne dă biruință asupra lumii a fost demonstrată de tatăl nostru Avraam. De ce este numit Avraam tatăl celor credincioși? Când ne gândim la tatăl a ceva, ne gândim la cineva care este inventatorul unui lucru sau care a contribuit printr-un progres major la acesta. Hipocrate este considerat părintele (tatăl) medicinei, Edison părintele (tatăl) electricității și Karl Benz tatăl automobilului. Dar cum este cu Avraam? Cum a devenit el tatăl celor credincioși? Trebuie să știm experiența vieții sale pentru a înțelege credința. Dacă dorim să avem credința care aduce biruință asupra lumii, trebuie să avem credința lui Avraam.

Chemarea lui Avraam

În Geneza 12:1-3, citim despre chemarea lui Avraam de a ieși din casa tatălui său. „Domnul zise lui Avraam: «Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.»”

Ur din Haldeea era centrul închinării păgâne; țara era fertilă și locul avea mari avantaje pentru o îmbogățire ușoară. Și Dumnezeu i-a spus lui Avraam, în esență: „Ieși de aici. Și când vei începe să te muți, Eu îți voi arăta unde este țara pe care ți-o voi da.” Care a fost reacția lui Avraam? Avraam a început să-și împacheteze lucrurile. Vă puteți imagina reacția familiei sale apropiate. Poate că rudele sale au întrebat: „De ce faci bagajul?” „Plec!” „Unde mergi?” „Dumnezeu îmi va spune!” „Este țara fertilă?” „Nu știu!” „Spune-mi despre țara în care mergi.” „Nu știu! Tot ce știu e că Dumnezeu dorește să merg acolo și că El va fi cu mine!” Care aveau să fie gândurile rudelor sale ca urmare a acestor replici directe? Desigur, ei aveau să-l considere un mare nebun. Dar ce l-a determinat

pe Avraam să realizeze o asemenea acțiune extraordinară? Apostolul Pavel spunea: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8).

„Ascultarea indiscutabilă a lui Avraam este una din cele mai izbitoare dovezi de credință care pot fi găsite în întreaga Biblie. Pentru el, credința era „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare (engl. KJV „dovadă”) despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Bazându-se pe făgăduința divină, fără nici o siguranță exterioară a împlinirii acesteia, el și-a părăsit căminul și rudele și țara natală și a mers, fără să știe și el încotro, pentru a merge după cum Dumnezeu avea să-l conducă. „Prin credință a devenit el un venetic în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe” (versetul 9, RV).

„Testul care a fost adus asupra lui Avraam nu a fost unul ușor, nici sacrificiul care i s-a cerut nu a fost mic. Erau legături puternice care îl legau de țara sa, de neamurile sale și de căminul său. Dar el nu a ezitat să asculte chemarea. El nu avea întrebări de pus cu privire la țara făgăduinței – dacă solul era fertil și climatul sănătos; dacă țara oferea mediu înconjurător agreabil și dacă oferă oportunități pentru acumularea bogăției. Dumnezeu vorbise și slujitorul Său trebuia să asculte; cel mai fericit loc de pe pământ pentru el era locul în care Dumnezeu dorea ca el să fie.”³

De ce i-a poruncit Domnul lui Avraam să iasă dintre rudele sale și să meargă într-o țară pe care nu o cunoștea? Spiritul Profeției explică: „Pentru ca Dumnezeu să-l poată califica pentru marea sa lucrare ca deținător al profețiilor sfinte, Avraam trebuia să fie separat de legăturile vieții sale de mai înainte. Influența rudelor și prietenilor avea să interfereze cu instruirea pe care Domnul își

propusese să o ofere slujitorului Său. Acum, pentru că Avraam era conectat într-un sens special cu cerul, el trebuia să locuiască în mijlocul străinilor. Caracterul său trebuia să fie deosebit, diferit de toată lumea. El nu putea nici măcar să explice cursul acțiunii sale așa încât să fie înțeles de prietenii săi. Lucrurile spirituale trebuie înțelese spiritual și motivele și acțiunile sale nu puteau fi înțelese de rudele sale idolatre.”⁴

Călătoria credinței

În ascultare de chemarea lui Dumnezeu, Avraam s-a mutat din Ur în Haran, până la moartea tatălui său Terah. Apoi, Vocea divină i-a poruncit să continue drumul și el și casa lui au luat cu ei „toate averile pe care le strânseseră și cu toate sufletele pe care le câștigaseră în Haran” (Geneza 12:5, engl.) – suflete câștigate prin lucrare misionară.

Peste tot Avraam zidea un altar pentru Domnul – incluzând, la următoarea sa oprire, Betelul. Continuându-și călătoria spre sud, el a întâmpinat o secetă, dar nu a contestat conducerea Providenței. El nu a permis circumstanțelor să-i clatine credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a scăpa de foametea ce urma, el a căutat refugiu temporar în Egipt, dar nu a uitat ținta pe care i-o punea Dumnezeu.

Întemeind altare

Când se muta, altarele pe care Avraam le lăsa în urmă erau o mărturie permanentă pentru credința sa în Dumnezeul cel viu.

Viața de rugăciune trebuie să fie văzută de asemenea în rămașita bisericii lui Dumnezeu astăzi. „Asemenea patriarhilor din vechime, cei care mărturisesc că-L iubesc pe Dumnezeu trebuie să ridice altare pentru Domnul oriunde își instalează cortul. Dacă a fost vreodată un timp când fiecare casă trebuie să fie o casă de rugăciune, acel timp este acum. Tații și mamele trebuie să își înalțe adesea inimile lor spre Dumnezeu în rugăciune umilă pentru ei înșiși și pentru copiii lor. Tatăl, ca preot al casei, să

pună jertfa de dimineață și de seară pe altarul lui Dumnezeu, în timp ce soția și copiii să se unească în rugăciune și laudă. Într-o astfel de casă lui Isus îi va fi drag să zăbovească.”⁵

„În fiecare familie trebuie să fie un timp stabilit pentru închinarea de dimineață și de seară. Ce potrivit este pentru părinți să-și strângă copiii în jurul lor înainte de masa de dimineață, pentru a-I mulțumi Tatălui pentru protecția Sa din timpul nopții și să-I ceară ajutorul, conducerea și grija veghetoare pe parcursul zilei! Ce potrivit este, de asemenea, pentru părinți și copii să se strângă încă o dată când vine seara înaintea Sa și să-I mulțumească pentru binecuvântările din ziua care a trecut!

„Închinarea familială nu trebuie să fie dominată de circumstanțe. Nu trebuie să vă rugați ocazional, iar când aveți mult de lucru să neglijați aceasta. Procedând astfel, vă conduceți copiii să privească rugăciunea ca nefiind de o însemnătate specială. Rugăciunea înseamnă foarte mult pentru copiii lui Dumnezeu și jertfele de mulțumire trebuie să se ridice înaintea lui Dumnezeu dimineața și seara. ...

„Tați și mame, oricât de presante ar fi afacerile voastre, nu neglijați a vă strânge familia în jurul altarului lui Dumnezeu. Cereți ocrotirea îngerilor sfinți în căminul vostru. Amintiți-vă că cei dragi ai voștri sunt expuși ispitelor.”⁶

O moștenire a altruismului

Avraam a părăsit Egiptul cât mai curând posibil și s-a întors în Canaan „foarte bogat în vite, în argint și în aur” (Geneza 13:2). Lot era încă împreună cu el și ei au constatat că nu mai era suficientă pășune pentru animalele lor; era necesară despărțirea. Deși Avraam era mai înaintat în vârstă și cel care a fost chemat, de fapt, de Dumnezeu, el i-a oferit lui Lot ocazia să aleagă primul unde vrea să locuiască.

„«Să nu fie ceartă între mine și tine,» a spus [Avraam] «între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai

bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga» (Geneza 13:8, 9).

„Aici s-a manifestat spiritul nobil, neegoist al lui Avraam. Cât de mulți, în circumstanțe asemănătoare, nu s-ar agăța cu tot riscul de drepturile și preferințele lor personale! Cât de multe gospodării au fost astfel divizate! Cât de multe biserici s-au separat, făcând cauza adevărului de proverb și de ocară în mijlocul celor răi! ... Cultivarea unei curtoazii constante, a unei dispoziții de a face altora ceea ce dorim ca ei să ne facă, ar anihila jumătate din problemele vieții. Spiritul de înălțare de sine este spiritul lui Satan; dar inima în care este nutrită dragostea de Hristos va avea acea dragoste care nu caută folosul său.”⁷

Acest spirit neegoist a fost de asemenea manifestat prin rugăciunea de mijlocire a lui Avraam pentru locuitorii Sodomei.

Cea mai mare greșală a lui Avraam

Înainte să devină tatăl celor credincioși, Avraam a comis o greșală teribilă, luând-o înaintea lui Dumnezeu. El s-a gândit că alături de soția lui l-ar putea „ajuta” pe Dumnezeu să-și împlinească făgăduința că descendenții săi aveau să devină o națiune mare. Fiindcă erau înaintați în vârstă, ei au fost de comun acord că Avraam ar trebui, poate, să meargă și să o ia pe Agar, slujitoarea Sarei, ca să poarte sarcina cu fiul său. Această greșală a produs atât de mult necaz în casa sa!

Făgăduința lui Dumnezeu împlinită

În cele din urmă, chiar dacă Sara era trecută de vârsta la care să dea naștere la copii, și Avraam era, de asemenea, înaintat în vârstă, pentru ei s-a născut miracolul unui fiu, așa cum făgăduise Dumnezeu. Cea mai importantă moștenire a mântuirii, lăsată de Avraam prin testament descendenților săi, a fost fapta de credință reprezentată de disponibilitatea sa de a-l închina lui Dumne-

zeu pe Isaac, copilul minune. „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: «În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!» Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți: și drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi” (Evrei 11:17-19).

„Porunca a fost exprimată în cuvinte care au frânt cu chin acea inimă a tatălui: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; ... și adu-l ardere de tot acolo...» (Geneza 22:2). Isaac era lumina căminului său, mângâierea bătrâneții sale și, mai presus de toate, moștenitorul binecuvântării făgăduite. Pierderea unui astfel de fiu prin accident sau boală ar fi fost sfâșietoare pentru tatăl iubitor; aceasta ar fi plecat cu îndurerare pe-rii săi albi; dar i s-a poruncit să verse sângele acelui fiu cu însăși mâna sa. Pentru el aceasta părea o imposibilitate înfricoșătoare.”⁸

Totuși, după multă rugăciune în agonie, Avraam și-a început călătoria de trei zile în sus spre munte, cu fiul său iubit, pentru a-și îndeplini chemarea.

Pe măsură ce se apropiau de vârf, Isaac a întrebat: „Tată, iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?” Oh, ce încercare a fost aceasta! Cum au străpuns inima lui Avraam duioasele cuvinte «tată»! Nu încă – el nu putea să-i spună acum. «Fiule,» a spus el, «Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot» (Geneza 22:7, 8).

„La locul stabilit, ei au zidit altarul și au așezat lemne pe el. Apoi, cu voce tremurândă, Avraam i-a dezvăluit fiului său solia divină. Îngrozit și uimit, Isaac a aflat destinul său, dar el nu a opus nicio rezistență. El ar fi putut să scape de osândă dacă ar fi ales să facă aceasta; bătrânul lovit de durere, extenuat de lupta acelor trei zile îngrozitoare, nu s-ar fi putut opune voinței tânărului viguros. Dar Isaac fusese instruit din

copilărie la o ascultare promptă, cu încredere și, pe măsură ce scopul lui Dumnezeu a fost dezvăluit înaintea lui, el s-a predat într-o supunere de bună voie. El împărțea credința lui Avraam și se simțea onorat să fie chemat să își dea viața ca jertfă lui Dumnezeu. El caută cu tandrețe să ușureze durerea tatălui său și sprijină mâinile lui slabe să lege funiile care-l fixează de altar.

„Și acum sunt rostite ultimele cuvinte de dragoste, sunt vărsate ultimele lacrimi și este oferită ultima îmbrățișare. Tatăl înalță cuțitul ca să-l ucidă pe fiul său, când, deodată, mâna sa este oprită. Un înger al lui Dumnezeu strigă din ceruri patriarhul: «Avraame, Avraame!» El a răspuns repede: „Iată-mă!”. Și din nou se aude vocea: «Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci acum știu că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine» (Versetele 11, 12).

„Apoi Avraam a văzut «un berbec, încurcat cu coarnele într-un tufiș» și, aducând repede noua victimă, el a jertfit-o «în locul fiului său.» În bucuria și recunoștința sa, Avraam a dat un nou nume locului sfânt - «Jehova iire,» «Domnul va purta de grijă» (Versetele 13, 14).”⁹

Lecții din viața lui Avraam

1. Ascultare fără rezerve

„Ascultarea fără rezerve a lui Avraam este una din cele mai izbitoare dovezi de credință care se găsesc în toată Biblia.”¹⁰

„Mulți sunt încercați încă așa cum a fost Avraam. ... Poate li se cere să renunțe la o carieră care le promite bogăție și onoare, să renunțe la asocierile profitabile și să se separe de rude, pentru a intra pe o cale aparent a lepădării de sine, greutăților și sacrificiului. Dumnezeu are o lucrare pentru ei.”¹¹

2. O viață de rugăciune

„Viața lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, era o viață de rugăciune. ... Tați și mame, adunați-vă copiii în jurul vostru în fiecare dimineață și seară și, în cerere umilă înălțați-

vă inimile spre Dumnezeu pentru ajutor. Cei dragi ai voștri sunt expuși ispitei și încercării. Necazuri zilnice asaltează calea celor tineri și a celor în vârstă. Cei care vor să trăiască vieți răbdătoare, iubitoare, voioase, trebuie să se roage. Biruința poate fi câștigată doar printr-un scop hotărât și neclintit, prin veghere constantă și prin ajutor continuu de la Dumnezeu.”¹²

3. Spiritul său nobil și neegoist

Amintiți-vă atitudinea exemplară a lui Avraam față de Lot. „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora.” (Filipeni 2:4).

4. Iubire pentru sufletele pierdute

Deși detesta păcatele Sodomei, Avraam „dorea ca păcătoșii să poată fi salvați. Interesul său profund pentru Sodoma evidențiază neliștea pe care ar trebui să o simțim pentru cel nepocăit. Trebuie să nutrim ură față de păcat, dar milă și iubire pentru păcătos. Peste tot în jurul nostru sunt suflete care decad în ruină la fel de lipsită de speranță și teribilă, ca aceea care a lovit Sodoma. În fiecare zi se încheie harul pentru unii. În fiecare ceas unii trec dincolo de sfera de acțiune a harului. Și unde sunt vocile de avertizare și rugămintă pentru a invita păcătosul să fugă de această osândă înspăimântătoare? Unde sunt mâinile întinse pentru a-l aduce înapoi de la moarte? Unde sunt cei care pledează pe lângă Dumnezeu pentru el cu credință umilă și perseverentă?”¹³

5. Tatăl care își conduce bine casa

„Mărturia lui Dumnezeu cu privire la acest patriarh credincios este: «Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele.» Și din nou: «Căci îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit» (Geneza 26:5; 18:19). ... Din partea lui Avraam nu

avea să existe o trădare a adevărului pentru scopuri egoiste.”¹⁴

6. O credință care lucrează

Când Dumnezeu a poruncit acestui patriarh să îl ofere pe singurul său fiu, el a ascultat prin credință.

7. O mărturie pentru întregul univers

„Sacrificiul cerut lui Avraam nu a fost doar pentru binele lui propriu, nici doar pentru beneficiul generațiilor următoare; ci a fost, de asemenea, pentru instruirea inteligențelor fără păcat din ceruri și a altor lumi. Câmpul de luptă dintre Hristos și Satan – câmpul pe care a fost realizat planul de răscumpărare – este manualul universului. ...

„Chiar pentru îngeri a fost dificil să pătrundă misterul răscumpărării – să înțeleagă faptul că Fiul lui Dumnezeu, Comandantul cerului, trebuie să moară pentru omul vinovat. ... Când mâna tatălui a fost oprită în timp ce era gata să-l ucidă pe fiul său și a fost pus la dispoziție berbecul pe care l-a oferit Dumnezeu în locul lui Isaac – atunci a fost revărsată lumină asupra misterului răscumpărării și chiar îngerii au înțeles mai clar măsura minunată pe care a luat-o Dumnezeu pentru salvarea omului.”¹⁵

Referințe

- ¹ *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 564 engl. (rom.cap. 55, „Transformat prin har”). / ² *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pg. 182, 183 engl. (rom.cap.24, „Lecția biblică”) / ³ *Patriarhi și profeți*, pg. 126 engl. (rom.cap.11, „Chemarea lui Avraam”). / ⁴ *Ibid.* / ⁵ *Ibid.*, pg. 144. / ⁶ *Îndrumarea copilului*, pg. 520 engl. (rom. cap.78, „Puterea rugăciunii”). / ⁷ *Patriarhi și profeți*, pg. 132, 133 engl. (rom. cap.12, „Avraam în Egipt”). / ⁸ *Ibid.*, pg. 148 engl. (rom.cap.13, „Încercarea credinței”). / ⁹ *Ibid.*, pg. 152, 153 engl. (rom.cap.13, „Încercarea credinței”). / ¹⁰ *Ibid.*, pg. 126 engl. (rom.cap. 11, „Chemarea lui Avraam”). / ¹¹ *Ibid.*, pg. 126, 127 engl. (rom.cap. 11, „Chemarea lui Avraam”). / ¹² *My Life Today*, pg. 35. / ¹³ *Patriarhi și profeți*, pg. 140 engl. (rom. cap.12, „Avraam în Canaan”). / ¹⁴ *Ibid.*, pg. 140, 141 engl. (rom.cap.12, „Avraam în Canaan”). / ¹⁵ *Ibid.*, pg. 154, 155 engl. (rom.cap.13, „Încercarea credinței”).

Tânărul credincios

Duminică,
4 decembrie 2016

Eli Tenorio da Silva

În căminul tatălui său

Istoria lui Iosif este una din povestirile cele mai dramatice și aventuroase pe care le găsim în Biblie. În multe privințe familia sa era una disfuncțională. El era iubit mult de mama sa Rahela și de tatăl său Iacov, dar era invidiat și urât de frații săi.

Păcatul lui Iacov fusese iertat. Viclenia, trădarea, minciuna și alte elemente josnice ale caracterului său fuseseră mistuite în cuptorul vieții până când credința tatălui și bunicului său s-au manifestat în viața lui Iacov. Cu toate acestea, consecințele păcatului său și răul poligamiei a însoțit căminul său și a adus fructe amare. Soțiile sale erau pline de gelozie; fiii săi erau certăreți, nerăbdători și fără auto-

control. Aceste consecințe îl întristau pe Iacov și îi aduceau multă mâhnire și multă neliniște.

Apoi s-a născut Iosif. El a sosit ca un balsam pentru a alina inima patriarhului bătrân, un dar din cer pentru a-l mângâia și motiva. El era diferit de frații săi; „frumusețea [sa] personală rară părea să reflecte doar frumusețea interioară a minții și inimii. ... Calitățile care l-au distins ulterior în Egipt – amabilitatea, fidelitatea și sinceritatea – se manifestau deja în viața sa zilnică.”¹

Iosif era credincios, amabil și atent în căminul tatălui său, iar

această credincioșie l-a pregătit pentru o sarcină mai mare.

Vândut ca sclav

Frații lui Iosif lipseau de acasă cu lunile. Pentru a avea suficientă pășune pentru turmele lor ei se mutaseră într-un loc îndepărtat. Lui Iacov i s-a făcut dor de fii săi și l-a trimis pe Iosif să îi găsească și să îi aducă vești cu privire la starea lor.

Iosif l-a ascultat cu bucurie pe tatăl său și a plecat din căminul lui.

Prin vise, Dumnezeu îi descoperise lui Iosif că va fi un om de succes și prosper. Viitorul său urma

să fie strălucitor. Dar Dumnezeu nu i-a descoperit lui Iosif ce era între prezentul și viitorul său.

După ce a călătorit peste 65 mile, Iosif a ajuns, în sfârșit, la frații săi. El era fericit și se bucura de această ocazie de a-i vedea și a petrece timp cu ei. În ciuda lipsei de amabilitate a fraților lui, Iosif totuși îi iubea.

Amabilitatea și dragostea lui Iosif față de frații săi a fost răsplătită cu ură. El a fost îngrozit de privirile lor răzbunătoare, de mânia, ironia și amenințările care dădeau pe față intențiile lor de moarte. Câteodată, lumina strălucind dintr-o viață neprihănită îi tulbură pe cei care nu sunt convertiți.

Frații lui Iosif au vrut să-l omoare. Ei l-au sechestrat și l-au dezbrăcat de haina sa și apoi l-au aruncat brutal într-o groapă adâncă. În timp ce s-au așezat să mănânce hrana pe care el le-a adus-o, Iosif suferea în groapă, acolo unde fusese lăsat să moară de foame.

Dar prin providența lui Dumnezeu, el a fost cruțat: „Curând s-a văzut apropiindu-se o grupă de călători. Era o caravană de ismaeliți de peste Iordan, care se îndrepta spre Egipt cu mirodenii și alte mărfuri. Iuda a propus de data aceasta să îl vândă pe fratele lor la acești comercianți păgâni, în loc să îl lase să moară. ...Toți au fost de acord cu această propunere și Iosif a fost scos repede din groapă.

„Când a văzut negustorii, realitatea înfricoșătoare l-a străfulgerat. Să devină sclav era o soartă mai de temut chiar decât moartea. Într-o agonie a terorii, el se ruga când de unul, când de altul din frații lui, dar în zadar.”²

Întotdeauna te rănește să fii disprețuit, neînțeles și rău tratat, dar și mai mult te rănește când ești disprețuit și rău tratat de cei pe care îi iubești!

Călătoria spre Egipt a fost lungă. Singur, departe de cămin și de cei pe care îi iubea și care îl iubeau, Iosif trebuia să se fi întrebat: „Care era făgăduința dată de Dumnezeu în visele mele? S-a răzgândit Dumnezeu?” În timpul călătoriei, ei au trecut prin apropiere de Canaan și din

depărtare putea vedea dealurile unde locuia tatăl său. Gânduri de groază și disperare au pus stăpânire pe el. Avea să-l mai vadă vreodată pe tatăl său? El se simțea nepregătit să se confrunte cu viața amară a sclaviei.

„Apoi gândurile sale s-au întors la Dumnezeu tatălui său. În copilăria sa fusese învățat să-L iubească și să se teamă de El. Adesea, în cortul tatălui său, el ascultase istoria vedeniei pe care a avut-o Iacov când a fugit din căminul său în exil, ca fugă. I se spusese despre făgăduințele Domnului față de Iacov și cum fuseseră împlinite – cum, în fiecare vreme de nevoie, îngerii lui Dumnezeu veniseră să-l instruiască, să-l mângâie și să-l protejeze. Și învățase despre dragostea lui Dumnezeu în oferirea unui Răscumpărător pentru omenire. Acum, toate aceste lecții prețioase au apărut vii înaintea lui. Iosif credea că Dumnezeu părinților săi va fi Dumnezeu lui. Atunci și acolo el s-a predat în întregime Domnului și s-a rugat ca Păzitorul lui Israel să fie și cu el în țara exilului său.”³

În viață apare adesea neprevăzutul, și neprevăzutul este adesea inexplicabil prin rațiune și este de neînțeles pentru mintea umană. Când apare inexplicabilul, putem fie să ne predăm în totalitate lui Dumnezeu, fie să ne revoltăm împotriva Lui. Alegerea ne aparține.

Am lucrat cândva cu un predicator în vârstă, care mi-a relatat povestea unui băiat în vârstă de opt ani, care obișnuia adesea să lucreze cu tatăl său la căile ferate. Copilul își iubea tatăl și învățase să îl asculte cu bucurie și fără ezitare. Într-o zi, pe când băiatul și tatăl său lucrau la șinele căii ferate, ei au devenit atât de absorbiți de munca lor și nu au observat un tren care înainta cu viteză. Adesea, cei care sunt între șine sunt ultimii care aud trenul până când acesta este aproape peste ei, din cauză că zgomotul se răspândește lateral. Astfel s-a întâmplat cu tatăl și fiul acesta. Când tatăl s-a întors și a văzut trenul, acesta se apropia rapid de fiul său. Nu mai era timp ca tatăl să ajungă la el. În schimb, el a strigat: „Așează-te întins la pământ

și stai liniștit!” Fără să se întoarcă sau să se oprească să întrebe, băiatul a ascultat imediat și trenul a trecut pe șine deasupra lui, lăsându-l nevătămat. El a fost salvat prin încredere și ascultare, chiar fără să înțeleagă.

În cazul lui Iosif, el nu înțelegea încă de ce l-ar lovi o asemenea încercare, dar într-un fel el avea nevoie să treacă prin școala suferinței pentru a fi pregătit pentru o utilitate mai mare, pentru a îndeplini planul lui Dumnezeu cu viața sa.

La urma urmelor, Iosif era om. El avea aceleași tendințe spre păcat pe care le aveți voi și le am eu astăzi. El avea greșeli care trebuia să fie corectate. Acasă fusese înconjurat de grija tatălui său și se obișnuise să fie slujit în loc de a sluji altora. El trebuia să învețe să nu se încreadă în brațul de carne, ci prin credință să fie capabil să vadă și să se prindă de mâinile Celui Invizibil. Iosif învăța că mai întâi vine crucea, apoi coroana.

Încercat în Egipt

La sosirea sa în Egipt, Iosif a fost vândut ca sclav. Timp de zece ani el a slujit căpitanului gărzii lui Faraon, Potifar.

În timpul celor zece ani în care Iosif i-a slujit lui Potifar, tot ce punea acesta sub grija lui Iosif, prospera și, astfel, Potifar a înțeles că Dumnezeu era cu Iosif.

Iosif a devenit un bărbat de succes și Biblia oferă secretul succesului său: „Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, Egipteanul” (Geneza 39:2).

Iosif lucra pentru succesul său și Dumnezeu îi binecuvânta eforturile. Trăsăturile rele datorate favoritismului erau de mult îndepărtate. El nu se aștepta să prospere ca rezultat al unei minuni directe. El știa că succesul nu poate fi atins fără efort direct și lucra cu credincioșie cu toata inima și puterea sa pentru a-L slăvi pe Dumnezeu și a-i binecuvânta pe alții. Când prosperitatea urma eforturile sale, el îi atribuia succesul lui Dumnezeu.

Există o povestire despre un tânăr care își căuta o slujbă la o fermă.

În timpul interviului cu un fermier, acesta l-a întrebat ce capacități are, la care tânărul a răspuns: „Pot să dorm în timpul unei nopți furtunoase.” Fermierul nu a înțeles și l-a întrebat din nou: „Care sunt capacitățile tale?” Răspunsul a fost același: „Pot să dorm în timpul unei nopți furtunoase.”

Întrucât nu avea alte opțiuni, fermierul l-a angajat cu îngrijorare pe tânăr. Îndoilele sale au fost liniștite odată ce tânărul a început să lucreze și fermierul a observat că era un lucrător cinstit și harnic. El a început să prindă drag de tânăr și aproape a uitat de „răspunsul său fără sens.” Într-o noapte, fermierul și soția lui s-au trezit în mijlocul nopții din cauza vântului unei furtuni care se apropia.

Fermierul a alergat la camera tânărului să-l trezească pentru a pregăti ferma pentru furtună. El a bătut la ușă în repetate rânduri, dar tânărul nu s-a trezit. Fermierul a renunțat în exasperare, plănuiind să-l concedieze pe tânăr dimineța. „La ce folosește o mână de ajutor la fermă dacă, atunci când am cea mai mare nevoie de ea nu se trezește să mă ajute?” s-a gândit el. Când fermierul a mers să acopere tractorul, el l-a găsit deja acoperit. Când a mers să aducă vitele în staul, el a găsit animalele deja liniștite la loc. Tot ce se gândea să pregătească pentru furtună, a găsit deja făcut. Apoi și-a amintit și a înțeles răspunsul tânărului: „Pot să dorm în timpul unei nopți furtunoase.”

Iosif era o astfel de persoană; el își îndeplinea datoriile cu credincioșie și putea să se odihnească în pace. Deși înconjurat de tot felul de ispite, el nu era influențat de ostentația lumii sau distras de la datoria de a-I fi credincios lui Dumnezeu.

Acest comportament l-a determinat pe Potifar să îl trateze pe Iosif ca pe un fiu, mai degrabă decât ca pe un sclav. El era acum în legătură cu cei mai importanți oameni din națiune. Era înconjurat de idolatrie, pompă, bogăție și cultura celei mai înalte națiuni civilizate existente la acel timp. Totuși el nu se rușina de religia sa. El arăta limpede în toate realizările sale că era un slujitor al lui Dumnezeu.

Inspirația menționează că Iosif era un tânăr prezentabil. Înfățișarea sa a atras în cele din urmă atenția soției stăpânului său și ea l-a invitat să încalce legea lui Dumnezeu. El știa că aveau să urmeze consecințele dacă respingea sau accepta invitația ei. Dacă accepta, ea avea să-l protejeze și să-i asigure poziția în gospodărie. Dacă respingea, ea avea să-i facă viața mizerabilă. „Până aici el rămăsese neatins de corupția răspândită în acea țară străină; dar această ispită, atât de neașteptată, atât de puternică, atât de seducătoare – cum avea să fie întâmpinată?”⁴

Este o consolare a ști că îngerii ne înțeleg și simpatizează cu noi în neliniștea noastră, pentru că așa cum s-a desfășurat această scenă în istorie, Inspirația susține că îngerii priveau cu adânc interes: „Cu neliniște inexprimabilă, îngerii priveau asupra scenei.”⁵

„Întregul său viitor depindea de hotărârea de moment. Va triumfa principiul? Va fi Iosif în continuare credincios față de Dumnezeu?”⁶

Când s-a confruntat cu această cea mai puternică dintre ispite, Iosif nu a optat pentru comoditate, ci a rămas statornic în decizia pe care o luase cu ani în urmă, când a fost luat prima dată de acasă. El va rămâne statornic principiilor sale și Dumnezeului căruia Îi slujea. Răspunsul său față de soția stăpânului a fost: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9).

În timp ce împrejurările vieții îl modelau, Iosif trebuia, de asemenea, să aleagă în mod activ să rămână credincios. Evitarea ispitei nu a fost ușoară, nici chiar pentru eroul nostru biblic. Totuși, prin aceeași putere oferită nouă astăzi, Iosif a fost capabil să refuze răul.

Dumnezeu dorește să ne pregătească pe fiecare să stăm fermi pentru El, totuși, când vine timpul, trebuie să facem alegerea și să acționăm noi înșine în conformitate cu ea, în ciuda consecințelor temporale.

Iosif a respins invitația de a păcătui împotriva Creatorului său și ceea ce a urmat a fost dușmănia

femeii care a fost atât de atrasă de înfățișarea lui exterioară, dar care nu putea vedea și nici aprecia frumusețea lui interioară.

Ca rezultat al credincioșiei sale, Iosif a fost pus în închisoare, unde temnicerii îl tratau cu multă asprime. Dar Domnul era cu Iosif și caracterul său adevărat a strălucit chiar și în întunericul temniței.

Din prizonier în guvernator

Iosif a continuat să fie credincios în munca sa umilă ca prizonier și Dumnezeu a continuat să lucreze în viața sa.

Prin providența lui Dumnezeu, Iosif a venit în prezența lui Faraon, care a văzut în Iosif singurul care putea salva Egiptul de seceta și foamea iminentă. Iosif a devenit guvernatorul Egiptului și un salvator nu doar pentru Egipt, ci și pentru popoarele vecine care, altfel, ar fi pierit prin seceta care a lovit regiunea.

Ca guvernator al Egiptului, Iosif era al doilea după Faraon, totuși el a continuat să fie amabil, cinstit și credincios în toate lucrurile, față de Dumnezeu în primul rând și apoi față de Faraon.

Cu toate puterile care îi erau date, Iosif se putea răzbuna ușor pe frații săi, la fel de bine precum și pe soția rea a lui Potifar. Dar el nu a făcut aceasta pentru că încă îi iubea pe cei care nu-l iubeau. În loc de a-și pedepsi frații, el a manifestat compasiune, le-a suplinit nevoile, i-a primit bine și i-a protejat.

Lecții din viața lui Iosif: Importanța lucrurilor mici:

Iosif a fost credincios în datoriile mici și în atitudinea sa față de cei care îl înconjurau. El a umblat conștientizând că umblă în prezența lui Dumnezeu. Credincioșia lui în lucruri mici l-au pregătit pentru succes; el a câștigat favoarea lui Dumnezeu și a oamenilor.

„Viața este construită în principal nu din mari sacrificii și realizări minunate, ci din lucruri mici. Cel mai adesea prin lucrurile mici, care par așa nevrednice de menționat, în viețile noastre este adus un mare bine

sau rău. ... Doar acționând conform principiului în probele vieții zilnice putem câștiga putere pentru a rămâne statornici și credincioși în cele mai periculoase și cele mai dificile poziții.”⁷

Răbdare:

În înțelepciunea Sa divină, Dumnezeu nu i-a descoperit lui Iosif încercările cu care avea să se confrunte și l-a făcut să aștepte mulți ani pentru a vedea împlinite făgăduințele Sale despre zilele glorioase.

„Fiți și voi îndelung răbdători, întâriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape” (Iacov 5:8). „Răbdarea, asemenea curajului, are biruința sa. Prin smerenie în încercare, nu mai puțin decât prin curaj în întreprinderi, suflete pot fi câștigate la Hristos. Creștinul care manifestă răbdare și voie bună în pierdere și suferință, care înfruntă chiar moartea cu pacea și calmul unei credințe neclintite, poate realiza mai mult pentru Evanghelie decât ar fi putut realiza printr-o viață lungă de lucrare credincioasă.”⁸

Lepădare de sine:

Pentru a fi credincios Dumnezeu-ului pe care Îl iubea, Iosif a renunțat la oportunitatea de a avea favoarea și pasiunea soției lui Potifar, când, atât de departe cât putea el vedea, credințioșia lui avea să-i cauzeze persecuție și suferință.

„Trebuie să alegem ceea ce este drept, pentru că este drept și să lăsăm consecințele pe seama lui Dumnezeu.”⁹

„Doar cei care sunt părtași cu Hristos în lepădare de sine și sacrificiu, aceia vor fi părtași cu El la slava Sa.”¹⁰

Lepădarea de sine înseamnă a nu face răul pe care propria înclinație te-ar conduce să îl faci. Aceasta înseamnă a rezista ispitei de a te răzbuna prin cuvinte sau fapte; a te stăpâni de la a-i critica pe alții; a fi răbdător cu cei a căror comportare este enervantă și insuportabilă; a face lucrul greu pe care nimeni altcineva nu dorește să îl facă, nu pentru aplauze sau din obligație, ci pentru că Dumnezeu dorește să faci aceasta cu fidelitate neclintită. Lepădarea de sine înseamnă a sluji altora când firea se luptă cu tine pentru a-ți sluji propriei persoane.

Iubire:

Iosif era o reprezentare a lui Hristos. El îi iubea pe cei care nu meritau să fie iubiți, pe cei care îl disprețuiau și îl respingeau. Iubirea a fost cea care l-a făcut în stare să-i ierte și să-i salveze pe cei care l-au tratat rău.

Iosif a experimentat iubirea lui Isus și astfel a devenit o fântână de viață, un părtaș al dragostei lui Isus.

Când înțelegem că suntem iubiți și iertați de Dumnezeu, atunci și numai atunci vom fi capabili să iubim și să iertăm.

Concluzie

Dumnezeu poate lucra cu limitele noastre; El poate îndrepta greșelile noastre.

În ciuda defectelor sale, Iosif a fost biruitor. Acest tânăr credincios s-a lăsat în mâinile lui Dumnezeu și s-a hotărât să-L lase pe Dumnezeu ca ghid al vieții sale.

Ești uneori nesigur cu privire la toate planurile lui Dumnezeu pentru tine? Nu e necesar și nici chiar posibil să înțelegi toate planurile Sale, pentru că gândurile și căile Lui sunt mai sus decât ale noastre.

Dar există ceva care depinde de tine: să te decizi să-I fii credincios în ciuda circumstanțelor și să te încrezi și să crezi că El poate să te ierte și să îndrepte chiar cele mai mari greșeli ale tale.

Tot ce a făcut Iosif în ce privește respingerea ispitei a fost un efort combinat între el și Dumnezeu. El s-a antrenat să se încreadă în Dum-

nezeu în circumstanțele sale, totuși el a ales, de asemenea, personal, să spună „nu” ispitei. Acesta nu e un lucru pe care doar el îl putea face. Dumnezeu ne pregătește pe fiecare din noi să rămânem statornici pentru El, totuși noi suntem cei care trebuie să acționăm. Trebuie să facem alegerea și să acționăm după aceasta. Nu a fost ușor pentru Iosif. Nu va fi ușor pentru noi. Când este împachetat drăguț în formă de povestire, acest lucru pare atât de ușor, dar nu a fost ușor.

În Egipt, când tinerii „se bucurau” de senzualitate și de toate tipurile de plăceri lumești, el trebuia să aleagă unde avea să stea. El a ales să fie diferit. Vorbirea sa era diferită, comportamentul său, mâncarea sa, îmbrăcămintea sa și ziua în care se închina, toate erau diferite. Și chiar dacă oamenii nu apreciau întotdeauna aceste diferențe, el nu se rușina de aceasta; Hristos strălucea asupra lor prin viața sa.

Ești tu diferit așa cum a fost Iosif diferit? Strălucește Isus prin tine? Trăiești o viață credincioasă, biruitoare?

Avem nevoie de putere pentru a trăi exact cum a trăit Hristos. El a promis: „veți primi putere”. Avem nevoie de Isus pentru a câștiga lupta împotriva păcatului, pentru a pătrunde dincolo de pereții masivi ai egoismului și indiferenței, pentru a ajunge și a schimba inimile umane.

Fie ca Isus să fie o realitate în viața mea și în viețile voastre, așa cum a fost în viața lui Iosif. El vine curând ca să ne ia acasă. Este timpul să strălucim!

Referințe

¹ *Patriarhi și profeți*, pg. 209 engl. (rom. cap.19, „Întoarcerea în Canaan”). / ² Ibid., pg. 211 engl. (rom. cap.19, „Întoarcerea în Canaan”). / ³ Ibid., pg. 213, 214 engl. (rom. cap.20, „Iosif în Egipt”). / ⁴ Ibid., pg. 217 engl. (rom. cap.20, „Iosif în Egipt”). / ⁵ Ibid. / ⁶ Ibid. / ⁷ *Pe urmele Marelui Medic*, pg. 490 engl. (rom. cap.41, „În legătură cu alții”). / ⁸ *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 465 engl. (rom. cap.44, „În casa Cezarului”). / ⁹ *Marea luptă*, pg. 460 engl. (rom. cap.26, „O lucrare de reformă”). / ¹⁰ *Solii alese*, vol. 2, pg. 216. engl. (rom. cap. 23, „Sfaturi pentru o persoană care din motive financiare plănuia să părăsească lucrarea lui Dumnezeu”).

Conducă- torul amabil și umil

Miercuri,
7 decembrie 2016

Liviu Tudoroiu

Darul

Istoria lui Moise este una care s-a răspândit în întreaga lume, un omagiu al admirației și respectului pe care aceasta l-a câștigat de-a lungul multor generații și culturi. „Moise” este numele care face întreaga societate iudaică să se umfle de mândrie și să se bucure de măreția renumitului eliberator. Dar dincolo de ceea ce știe lumea despre Moise, sau indiferent de ceea ce poate sublinia tradiția iudaică despre acest mare bărbat al lui Dumnezeu, ceea ce rămâne într-adevăr în mintea oamenilor este acea istorie frumoasă biblică pe care și-o amintesc copiii – istoria bărcuței cu micul bebeluș Moise, plângând.

Dumnezeul lui Israel veghea cu tandrețe asupra poporului Său asuprit în timpul celor 400 de ani lungi de sclavie. Acum, Autorul timpului era gata să împlinească profeția și să-i elibereze pe copiii Săi prin darul care urma să fie numit „Moise”.

Intriga

Moise a venit pe scenă când lăcomia, ura și răutatea personală a lui Faraon ajunseseră punctul culminant. Moise era răspunsul lui Dumnezeu pentru imperiul „bolnav de mândrie” al Egiptului. Faraonul egiptean sperase că moartea lui Iosif

avea să șteargă din memoria națiunii sale pe Dumnezeul lui Iosif, care i-a ocrotit pe ei toți. Totuși citim: cu cât mai mult asupreau ispravnicii egipteni poporul evreu, „cu atât se înmulțea și creștea” (Exodul 1:12).

Oricând poporul care reprezenta biserica lui Dumnezeu s-a confruntat cu persecuția cea mai feroce sub diverși regi și împărați, în loc să descrească numeric, ei s-au înmulțit. Astfel, dragostea lui Dumnezeu este răspândită la cât mai multe inimi posibil – și astfel Dumnezeu lui Moise urma să fie Dumnezeul generațiilor viitoare a multor credincioși.

Providență divină

După toate aparențele, părea că Moise s-a născut în momentul nepotrivit și în locul greșit. Dar Dumnezeu cerului nu are nevoie să dea socoteală nimănui despre scopul și intențiile Sale. Prin urmare, în astfel de circumstanțe, credința părinților lui Moise – Amram și Iochebed – a crescut puternic și Domnul le-a răsplătit curajul. Credința lui Iochebed a trecut de raționamentul uman și îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să protejeze copilul pentru o misiune foarte importantă. Tocmai decretul care intenționa să distrugă copilul a fost nesocotit și învins de **Providență**.

Un cetățean egiptean

În timp ce corabia mică de papură plutea singură pe Nil, vântul și curenții marelui râu s-au supus voinței lui Dumnezeu, pilotând-o spre locul unde fiica lui Faraon venea să se scalde. Mai întâi ea a fost surprinsă, dar când a deschis corabia, văzând pe cel mai neajutorat dintre neajutorați, inima ei a fost adânc și tandru atinsă de vederea acestui copilăș. Acum Moise avea o „mamă” și o casă – și din acest moment înainte, Egiptul urma să aibă un viitor. Eroul acestui capitol este Iochebed, adevărata mamă, care trebuia să ofere bebelușului cea mai bună dintre cele mai bune educații în cea mai mare măsură în care putea vreodată mintea umană să primească. Iochebed a fost mama care a luptat contra timp și ea a folosit fiecare unică secundă, numărând zilele, nedormind nopțile, până când momentul dureros avea să vină, când fiul ei trebuia să se confrunte cu cea mai subtilă încercare cu care se putea confrunta vreun om în timpul său.

Fiind adoptat ca nepot al lui Faraon și moștenitor al tronului, Moise a primit cea mai înaltă instruire militară și civilă – ca general el era un om al războiului. În cele din urmă, a devenit icoana mândriei naționale. Cea mai măreață panoramă pe care putea vreodată să și-o imagineze ochiul uman era desfășurată înaintea lui Moise; atracțiile lumii și plăcerile luxului erau la picioarele sale, gata să îmbogățească pasiunile sale și

să-i satisfacă „eul”. Va cădea el, sau va rămâne pentru „prima dragoste”, Dumnezeu copilăriei sale?

„Moise era pregătit să primească superioritatea în mijlocul oamenilor mari ai pământului, să lumineze în curțile celei mai glorioase împărății a pământului și să dețină sceptrul puterii acesteia. ... **Ca istoric, poet, filozof, general de armate și legiuitor, el este fără pereche.** Totuși având lumea înaintea lui, **el a avut puterea morală să refuze perspectivele măgulitoare ale bogăției, măreției și renumelui**, «a vrut mai bine să sufere cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului» (Evrei 11:25).”¹

În numele dreptății

Exact când lumea Egiptului era gata să vadă schimbarea care trebuia să asigure viitorul acestui imperiu, Moise a comis o faptă de neiertat și a devenit un trădător de țară.

„Prin uciderea egipteanului, Moise căzuse în aceeași greșală făcută atât de des de strămoșii săi, prin luarea în mâinile proprii a lucrării pe care Dumnezeu făgăduise să o îndeplinească. Nu a fost voința lui Dumnezeu să elibereze poporul Său prin război, așa cum se gândea Moise, ci prin propria Lui putere mare, pentru ca slava să poată fi atribuită doar Lui. Totuși chiar această faptă pripită a fost dominată de Dumnezeu pentru împlinirea scopurilor Sale. Moise nu era pregătit pentru marea sa lucrare.”²

În ochii multora, fapta lui Moise era legitimă, după raționamentul și moralitatea umană. Soluțiile omenești sunt adesea mai populare decât soluțiile lui Dumnezeu, pentru că ele implică meritul uman, satisfăcând tendința umană greșită de a încerca să merite mântuirea.

„Nesăbuința lui Moise de a ucide pe egiptean era determinată de un spirit de **încumetare**. Credința merge în tăria și înțelepciunea lui Dumnezeu, și nu pe căile oamenilor.”³

Cât de mulți au fost uciși, torturați, persecutați sau proscriși în numele lui Dumnezeu sau în numele dreptății? Când suntem plini de

un astfel de tip de emoții care tind să deturneze credința și ascultarea noastră față de Dumnezeu, e posibil că ne purtăm în același mod, de altfel legitim social, religios sau în circumstanțe legale. Moise, Faraonul în devenire, bărbatul sabiei, trebuia să se nască din nou, totuși el nu era pregătit. Cei ce doresc să fie eliberați trebuie întâi să fie eliberați de propria ură din ei. „Chirurgia” spirituală era necesară pentru a îndepărta ura îndelung clădită împotriva sclaviei egiptene; Moise avea nevoie de o inimă nouă, de un duh nou.

Focul

„Influențele care îl înconjuraseră [pe Moise] în Egipt – dragostea mamei lui adoptivă, poziția sa înaltă ca nepot al regelui, destrăbălarea de pretutindeni, rafinamentul, subtilitatea și misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, grandoarea solemnă a arhitecturii și sculpturii – toate lăsaseră o impresie adâncă asupra minții în dezvoltare și modelaseră, într-o oarecare măsură, obiceiurile și caracterul său. Timpul, schimbarea împrejurărilor și comuniunea cu Dumnezeu puteau înlătura aceste impresii. Din partea lui Moise însuși urma să se ceară o luptă ca pentru viață de a renunța la eroare și a accepta adevărul, dar Dumnezeu avea să fie ajutorul său **când conflictul avea să fie prea greu pentru puterea umană.**”⁴

Dacă privim la istoria lui Moise, putem observa cu ușurință că viața sa a fost divizată în părți de câte 40 ani. La vârsta de 40 ani, el era gata să guverneze lumea prin puterea sabiei. El era gata să elibereze națiunea sa prin puterea umană – dar nu era gata să conducă poporul lui Dumnezeu afară din sclavie. Providența a considerat necesar să desemneze alți 40 ani pentru a scoate Egiptul din inima lui Moise.

„Astfel a fost experiența pe care a câștigat-o Moise prin cei patruzeci de ani de instruire în deșert. Pentru a împărtăși o astfel de experiență, Înțelepciunea Infinită **a socotit că perioada nu era prea lungă, nici prețul prea mare.**”⁵

Responsabilitatea

În jurul vârstei de 80 ani, Moise a înțeles, în final, că avea să fie păstor, nu războinic - și astfel a primit misiunea de la Dumnezeu cu un spirit atât de blând și umilit, încât Biblia îl numește „foarte blând, mai blând ca orice om de pe fața pământului.” (Numeri 12:3).

„Moise nu doar că s-a gândit la Dumnezeu, el L-a văzut. Dumnezeu era viziunea constantă dinaintea lui. Niciodată el nu a pierdut din vedere fața Sa.

Credința lui Moise nu era o presupunere; era o realitate. El credea că Dumnezeu conduce viața sa în particular; și în toate detaliile ei, el Îl cunoștea. El se încredea în El pentru putere ca să reziste oricărei ispite.”⁶

Conducătorul

Unicitatea lui Moise s-a evidențiat în timpul marii apostazii: închinarea la vițelul de aur. El a luat ferm poziție împotriva păcatului națiunii sale, totuși a echilibrat situația când dragostea sa pentru ei avea să-l inspire în cele din urmă să se roage, ceea ce poate fi cea mai singulară rugăciune rostită vreodată de un muritor.

„Intrând în tabără, Moise a trecut prin mulțimile de petrecăreți și, prinzând idolul, l-a aruncat în foc. Apoi l-a măcinat în praf și presărându-l în pârâul care venea din munte, a pus poporul să bea din aceasta. Astfel fost demonstrată nevrednicia absolută a dumnezeului căruia ei i se închinaseră.”⁷ Acesta înseamnă să stai statornic împotriva păcatului. Poate părea foarte nemilos, dar aceasta este atitudinea corectă datorită dragostei adevărate pe care o avea pentru ei ca popor și a geloziei pentru onoarea și slava lui Dumnezeu.

„Dragostea, nu mai puțin decât dreptatea, au cerut ca pentru acel păcat [al închinării la vițelul de aur] să fie aplicată judecata. Dumnezeu este păzitorul, precum și suveranul poporului Său. El îi îndepărtează pe cei care sunt hotărâți în revoltă, ca să nu îi ducă și pe alții la ruină. ...

„Harul lui Dumnezeu a făcut ca mii să sufere, pentru a preveni ne-

cesitatea de a aduce judecăți asupra milioane. Pentru a-i salva pe cei mulți, El trebuia să îi pedepsească pe cei puțini.”⁸

Seminția lui Levi nu luase parte la închinarea idolatră și unii din celelalte seminții au manifestat pocăința lor. „Dar o mare mulțime, în cea mai mare parte formată din mulțimea mixtă, care a instigat construirea vițelului, persista încăpățânat în rebeliune. În numele «Domnului, Dumnezeului lui Israel,» Moise le-a comandat acum celor de la dreapta sa, care se păstrasera curați de idolatrie, să se încingă cu săbiile și să-i ucidă pe toți cei care persistau în rebeliune. «Și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor» (Exodul 32:28). Fără să se țină cont de poziție, rudenie sau prietenie, conducătorii în răutate au fost uciși; dar toți cei care s-au pocăit și s-au umilit au fost protejați.”⁹

Aceasta a fost partea „dreptății” din construirea caracterului lui Moise pentru Dumnezeu. După aceea, el a mers pentru a interveni pentru cei care fuseseră vinovați, dar se pocăiseră. „Ați făcut un păcat foarte mare,” a spus el, „am să mă sui acum la Domnul: poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru.” El a mers și, în mărturisirea sa înaintea lui Dumnezeu, a spus: „Ah! Poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! **Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!**” (Exod 32:30-23).

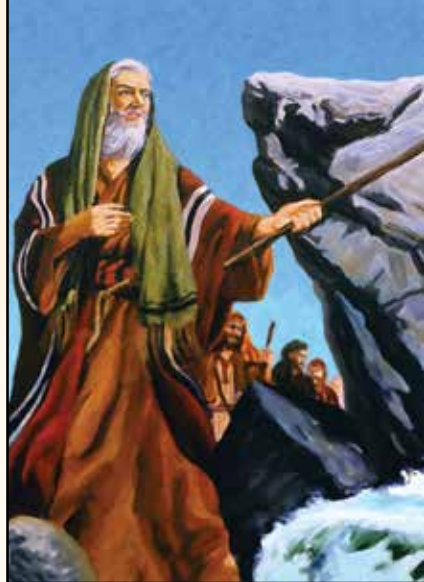
Ce rugăciune este aceasta! De mulți ani sperăm să cântăm „cântarea lui Moise și a Mielului”, dar puțini au prins ideea despre ce semnificație are acest cântec, despre ce este entuziasmul, despre ce va fi încărcătura emoțională a inimilor noastre când vom cânta acest cântec și în ce măsură va reflecta acest cântec lecția experienței noastre personale din călătoria pământească. Ne-am rugat noi asemenea lui Moise, spunând: „Doamne, dacă nu îmi readuci fiul sau fiica, dacă nu ierți păcatul poporului meu, al comunității mele, dacă nu accepți pocăința lor, atunci **«dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o»**”?

După ce am analizat în mod personal a acest „clip” istoric, înțeleg pentru mine că nu orice om care se numește conducător este un conducător real și nu oricine poate fi un conducător. Avem tendința să-l vedem pe Moise ca un bărbat al sa-biei și pe Aaron, fratele său de sânge, ca un bărbat decent, „echilibrat”, intelectual, comod, popular în rândul poporului și cu multă carismă. Dar unde a fost Aaron când Moise a ple-dat și pentru viața lui? Unde a fost el în acea situația pentru a spune: „**Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o**”? Acum înțeleg! Aaron cel indulgent și iubitor de comoditate, prin comparație, s-a iubit pe sine, în timp ce Moise și-a iubit turma. Aaron s-a temut pentru viața sa, Moise nu s-a temut; lui Aaron nu-i păsa de poporul Israel; Moise era gata să moară pentru ei – aceasta a fost diferența. Îl rog pe Domnul Isus pentru iertare în dreptul nostru, a tuturor, pentru situațiile în care poate am fost într-o poziție tristă, de înfrângere, asemenea lui Aaron.

Pe de altă parte, prin devoțiune zilnică, Moise i-a permis lui Dumnezeu să facă din el ceea ce era. Sunt eu dispus să fac același lucru? Combinația perfectă dintre dreptate și har a găsit un echilibru desăvârșit în viața acestui bărbat mare al lui Dumnezeu. În afara de Isus Hristos și de apostolul Pavel (Romani 9:13), aici este un bărbat care a dorit să schimbe destinul său cu al poporului său. Numele său a fost Moise - și de aceea vom cânta cântarea lui Moise și a Mielului.

Viziunea

După atât de mulți ani de trudă cu poporul revoltat, murmurător, încăpățânat, Moise a fost biruit de greșeala vieții sale de adult. Într-un singur moment de epuizare, răbdarea lui s-a stins și elementul uman a eșuat în a-L slăvi pe Dumnezeu. Moise cel înaintat în vârstă a lovit stânca de două ori. Trebuia numai să vorbească stâncii, dar, lovind-o, el a sfidat, de fapt, simbolul lui Hristos. Luând astfel onoarea și puterea asupra sa, Moise L-a dezonorat pe Creator. Într-un singur punct, într-o

singură situație, după așa de mulți ani de ascultare, Moise a comis o greșeală care l-a privat de viitorul său în țara făgăduită. (Deuteronom 3:23-26).

„Marele Guvernator al națiunilor declarase că Moise nu va conduce adunarea lui Israel în țara cea bună, și cele mai stăruitoare rugăminți ale slujitorului lui Dumnezeu nu au putut să-i asigure o răsturnare a sentinței Sale. El știa că trebuia să moară. Totuși el nu ezitase nici un moment în grija sa pentru Israel. El căutase cu credincioșie să pregătească adunarea pentru a intra în moștenirea făgăduită.”¹⁰

Ce conducător, știind că nu va mai lua parte la „Proiectul țării făgăduite”! Acum pierduse acest privilegiu pentru sine însuși, totuși păstra încă același spirit de sacrificiu de sine în favoarea lui Israel. El nu a dat vina pe nimeni altcineva; el și-a acceptat cu umilință, fără murmur, destinul, și a ascultat necondiționat de Dumnezeu.

A doua mare rugăciune din viața lui Moise a fost rostită pentru sine: „Lasă-Mă, te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul” (Deuteronom 3:25). Cel mai bun limbaj omenesc posibil, cea mai puternică pasiune, cea mai intensă și agonizantă rugămintă au fost investite, cu siguranță în fiecare suflare a acelei rugăciuni. Totuși a fost pentru prima dată când Moise avea să audă cuvântul „NU” de la Cel care era Prietenul său drag, Sfătuitorul său, Consilierul său și, la urma urmei, Dumnezeuul său. Toate celelalte rugăciuni au primit răspuns pozitiv – toate în afară de aceasta. Cât de

dureros a fost aceasta pentru el, totuși el s-a supus în umilință glasului care a spus: „Suie-te ... pe muntele Nebo, ... și privește țara Canaanului pe care o dau în stăpânire copiilor lui Israel. Tu vei muri pe muntele pe care te vei sui și vei fi adăugat la poporul tău.” (Deuteronom 32:49, 50).

„În ascultare de chemarea di-vină, Moise părăsise adesea tabăra pentru comuniunea cu Dumnezeu; dar el trebuia să meargă acum într-o misiune nouă și misterioasă. El trebuia să meargă pentru a-și preda viața în mâinile Creatorului său. Moise știa că **el urma să moară singur; nici unui prieten omenesc nu urma să i se permită să-l însoțească în ultimele sale ore.**”¹¹

Dar Dumnezeuul nostru care este întotdeauna un Dumnezeu minunat și un Dumnezeu uimitor – a păstrat lecția finală și cea mai dulce pentru prietenul Său Moise pentru sfârșit. Ceea ce m-a întristat și m-a făcut să vin în adorare la picioarele lui Isus a fost această ultimă lecție. ...Când Isus i-a spus lui Moise că nu avea să intre în țara promisă, Moise nu a putut să vadă nimic mai mult dincolo decât mormântul. El avea speranța învierii; știa că a fost iertat pentru că pocăința sa a fost aproape instantanee. Dumnezeu i-a descoperit că l-a iertat, totuși cu ochi umani îmbătrâniți, obosiți, Moise putea să vadă doar sfârșitul vieții sale. Una din cele mai mari cuvântări rostite de o limbă umană, a fost cuvântarea de rămas bun față de turma sa îndrăgită. Nu era nici o altă ocazie în procesul exodului lui Israel când Israel să-l fi ascultat pe conducătorul lor cu atât de mult respect, compasiune, regrete triste, compasiune și lacrimi, ca la acest ultim discurs al lui Moise. Ei plângeau; dacă ar fi putut face ceva pentru a-l ține în mijlocul lor, ar fi făcut – chiar să-i veneraze trupul mort, dacă ar fi fost posibil. Nu a fost nicio perioadă când Moise să fi fost mai prețuit decât acum, dar verdictul lui Dumnezeu era ferm. Ultima îmbrățișare a fost dată, ultimele cuvinte au fost rostite. Greu încărcat de îngrijorare pentru cei dragi ai săi, împovărat și obosit, el a urcat singur pe munte.

Ce păstor milos! Tot cerul privea această scenă. Oh, dacă ochii lui Moise ar fi putut fi deschiși, dacă ar fi putut vedea pentru o secundă PRIETENUL său iubit mergând alături de el. ... Dar, nu, el trebuia să bea singur paharul și să mediteze, sub influența Stăpânului său, asupra vieții sale trecute, prezente și viitoare.

La final, dragostea lui Dumnezeu a străbătut norul minții sale – alun-gând întunericul și aducând lumină în fiecare cameră a acesteia. Cu toată puterea dragostei Sale divine, Domnul i-a descoperit lui Moise timpul din viitor, marea luptă, drama, extinzându-se până la finalul istoriei – când el vede că Acela care deschide poarta Orașului Sfânt este Hristos! Ce moment intens, ce descoperire! „Ajunge”, a exclamat el în inima sa. „Voi fi acolo cu El.” Moise a văzut că onoarea pe care Hristos a revărsat-o asupra sa era mult dincolo de așteptările sale. Țara pământească făgăduită s-a stins în insignifianță în comparație cu marea viziune pe care a avut-o.

Fără îndoială Moise a fost unul din cei mai mari eroi ai Bibliei, reprezentându-L pe Isus Hristos în toate aspectele vieții sale, identificându-se pe sine cu suferințele poporului său, înțelegând milos nevoile și infirmitățile lor. Și, la urma urmei cerul este Isus Hristos Răscumpărătorul nostru – El este sensul, logica de bază a orice facem în această viață și în viața care va veni.

Referințe

- ¹ *Patriarhi și profeți*, pg. 246 engl. (rom. cap.22, „Moise”). [Sublinierile adăugate]. / ² Ibid., pg. 247 engl. (rom. cap. 22, „Moise”). / ³ *Principii fundamentale ale educației creștine*, pg. 344 engl. (rom. cap.44, „Pregătire grabnică pentru lucrare”). [Sublinierile adăugate]. / ⁴ *Patriarhi și profeți*, pg. 248 engl. (rom. cap.22, „Moise”). [Sublinierile adăugate]. / ⁵ *Educația*, pg. 64. [Sublinierile adăugate.] engl.(rom.cap.7, „Viețile unor mari oameni”). / ⁶ Ibid., pg. 63. [Sublinierile adăugate.] engl.(rom.cap.7, „Viețile unor mari oameni”). / ⁷ *Patriarhi și profeți*, pg. 320 engl. (rom. cap. 28, „Idolatrie la Sinai”). / ⁸ Ibid., pg. 325 engl. (rom. cap. 28, „Idolatrie la Sinai”). / ⁹ Ibid., pg. 324 engl. (rom. cap. 28, „Idolatrie la Sinai”). / ¹⁰ Ibid., pg. 469 engl. (rom. cap. 43, „Moartea lui Moise”). / ¹¹ Ibid., pg. 470 engl. (rom. cap. 43, „Moartea lui Moise”) [Sublinierile adăugate].

Profetul restaurării

Vineri, 9 decembrie 2016

A.C. Sas

Starea lui Israel

În zilele regelui Ahab, poporul Israel era într-o apostazie teribilă. Însuși regele avea rol de conducere a acelei stări îngrozitoare. Biblia ne informează că „Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât toți cei ce fuseseră înaintea lui. Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru pentru el să se dedea la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai luat de nevastă și pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul Sidoniților și a slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui. A ridicat un altar lui Baal în templul lui Baal pe care l-a zidit la Samaria și a făcut un idol Astarteei. Ahab a făcut mai multe rele decât toți împărații

lui Israel care fuseseră înaintea lui, ca să mânie pe Domnul Dumnezeul lui Israel” (1 Regi 16:30-33).

Baal era adorat ca divinitate supremă, ca dumnezeu al fertilității. Regii, profeții și preoții toți se închinau acestui dumnezeu fals.

Nu avem multe informații despre Ilie înainte de apariția sa în fața lui Ahab. Biblia îl introduce abrupt ca „Ilie Tișbitul.” El venea din Tișbe, un oraș din țara Galaad. Ilie nu și-a făcut nicio introducere specială înaintea regelui; el i-a transmis simplu solia Domnului. Solia sa era ciudată: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel,

al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu” (1 Regi 17:1).

Destul de sigur, seceta și foamea au urmat - și din cauza lipsei de hrană din țară, Dumnezeu l-a îndrumat pe profet să locuiască lângă pârâul Cherit, lângă Râul Iordan, unde El i-a făgăduit că avea să îl hrănească. El i-a trimis pâine și carne să mănânce, și i-a asigurat apă din pârâu ca să bea.

Curând seceta a devenit atât de teribilă, încât pârâul Cherit a secat. Așa că Domnul l-a trimis pe Ilie la casa unei văduve și a fiului ei. I

s-a poruncit să îi spună văduvei să ia ultima porție de făină și ulei și să îi pregătească o mică turtă și după aceea să își pregătească una pentru ea însăși și pentru fiul ei. Aceasta urma să pară a fi egoism, să îi ceară văduvei să îi pregătească mâncare întâi pentru el. Dar prin acest mod ea a fost testată. Prin credință ea a ascultat – și Domnul a înmulțit miraculos hrana pentru casa ei, până când seceta a trecut. (Vezi 1 Regi 17:10-16.)

Ilie trimis la Ahab

Seceta era așa teribilă, încât nu mai era nici măcar iarbă pentru ca să mănânce animalele. „Era foamete mare în Samaria” (1 Regi 18:2). Regele era foarte mândru și l-a chemat pe Ilie, blamându-l pentru calamitatea aceasta, în timp ce l-a întâmpinat cu acuzația implicită: „Tu ești acela care nenorocști pe Israel?” (versetul 17). Solul lui Dumnezeu nu s-a temut și nu s-a speriat, ci mai degrabă l-a muștrat pe rege, spunând: „Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali” (versetul 18).

Mustrând păcatele poporului

Acum Ilie a preluat conducerea, spunând regelui să strângă tot poporul și profeții lui Baal să se întâlnească la Muntele Carmel. „Comanda a fost emisă de unul care părea să stea chiar în prezența lui Iehova; și Ahab a ascultat imediat, ca și cum profetul ar fi fost monarhul și regele un supus.”¹

Când s-au adunat laolaltă 450 profeți ai lui Baal, 400 profeți ai Astarteei (1 Regi 18:19) și poporul, Ilie i-a provocat cu o solie directă, pătrunzătoare: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? (engl. Până când vreți să zăboviți între două păreri?). Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal! Poporul nu i-a răspuns nimic” (versetul 21).

Poporul era într-o confuzie teribilă și atât de împietrit de neascultare, încât nu puteau discerne între adevărul Dumnezeu și Baal. Ei au rămas tăcuți.

„Nimeni din vasta mulțime nu îndrăznește să dea pe față loialitate față de Iehova. Ca un nor întunecat, decepția și orbirea se răspândiseră peste tot în Israel. Nu dintr-odată se abătuse această apostazie în totalitate asupra lor, ci treptat, pe măsură ce, din când în când, eșuaseră în a lua aminte la cuvintele de avertizare și muștrare pe care li le-a trimis Domnul. Fiecare îndepărtare de la un comportament drept, fiecare refuz de a se căi, adânciseră vina lor și îi îndepărtaseră de Tatăl din Ceruri. Și acum, în această criză, ei persistau în a refuza să ia poziție pentru Dumnezeu.”²

Înconjurat de mii, Ilie stătea singur în mod curajos. Totuși îngeri cerești erau de partea sa.

Înfruntând proorocii lui Baal

Ilie a provocat poporul să-i dea atât lui Iehova, cât și lui Baal, o șansă de a-l lăsa pe adevărul Dumnezeu să răspundă prin foc.

Ca rezultat, „pe dinafară îndrăzneți și sfidători, dar cu groază în inimile lor vinovate, preoții falși au pregătit altarele lor, punând lemnele și victima; și apoi au început descântăcele lor. Strigătele lor stridente sunau și răsunau prin pădurile și înălțimile din împrejurimi, în timp ce strigau numele dumnezeului lor, spunând: «Baale, auzi-ne» (versetul 26). Preoții adunați lângă altarul lor și cu sărituri, și zvârcoliri și țipete, cu smulgerea părului și tăieturi în carne, îl implorau pe dumnezeul lor să îi ajute.

„Dimineața trece, vine amiază și nu este încă nicio dovadă că Baal aude țipetele urmașilor săi amăgiți. Nu este niciun glas, niciun răspuns la rugăciunile lor nebune. Jertfa rămâne nearsă.

În timp ce ei continuau devoțiunea lor turbată, preoții vicleni continuau să încerce să inventeze niște mijloace prin care să aprindă un foc pe altar și să facă poporul să creadă că focul vine direct de la Baal. Dar Ilie supraveghea fiecare mișcare; și preoții, sperând împotriva speranței la vreo ocazie de a înșela, continuau ceremoniile lor fără sens. ...

În cele din urmă, cu vocile lor răgușite de strigat, cu hainele lor

mânjite de sânge din rănilor produse de ei înșiși, preoții devin disperați. Cu nebunie neabătută, ei unesc acum cu cererea lor blesteme teribile ale dumnezeului lor soare, iar Ilie continuă să supravegheze atent; pentru că el știe că dacă prin vreun mijloc preoții vor reuși să aprindă focul pe altar, el va fi instantaneu rupt în bucăți.

Se apropie seara. Proorocii lui Baal sunt împovărați, oboșiți, confuzați. Unul sugerează un lucru și alții altul, până când ei încetează eforturile lor. Strigătele și blestemele lor nu mai răsună pe Carmel. În disperare ei se retrag din competiție.”³

Restaurând închinarea la adevărul Dumnezeu

„Este ora jertfei de seară și Ilie poruncește poporului «Apropiați-vă de mine» (versetul 30). Pe când ei se apropie tremurând, el se întoarce la altarul dărmat, unde cândva oamenii se închinau Dumnezeului cerului, și îl repară. Pentru el acest morman de ruine este mai prețios decât toate altarele mărețe ale păgânismului.

„Prin reconstruirea acestui altar vechi, Ilie a demonstrat respectul său față de legământul pe care Domnul îl făcuse cu Israel când au traversat Iordanul în Țara Făgăduită. Alegând «douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, ... a zidit ... un altar în numele Domnului» (versetele 31, 32).”⁴

Înainte ca Ilie să se poată aștepta la vreun succes în lucrarea sa, înainte ca să Îl roage pe Dumnezeu să răspundă rugăciunii sale, el trebuia să îndeplinească lucrarea de restaurare. Și așa a procedat. A reparat altarul lui Dumnezeu care fusese dărmat. Până când această reformă nu a fost realizată, nu putea aștepta ploaia.

„Odată terminat altarul, profetul face un șanț în jurul lui și, după ce pusese lemnele în ordine și pregătise vițelul, el așează victima pe altar și poruncește poporului să inunde jertfa și altarul cu apă. «Umpleți patru vedre,» a indicat el, «și vărsați-le pe arderea de tot și pe lemne. Apoi a zis: Mai faceți lucrul acesta odată. Și l-au făcut încă odată. Apoi a zis: Mai faceți-l și a treia oară. Și l-au făcut

și a treia oară. Apa curgea în jurul altarului și au umplut cu apă șanțul» (versetele 33-35).²⁵

Ilie nu avea nevoie să strige timp de ore pentru a primi un răspuns la rugăciunea sa. Biblia ne spune că imediat ce s-a rugat, a venit foc din cer și a mistuit jertfa. Rugăciunea sa a fost scurtă și la obiect: „Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu și să le întorci astfel inima spre bine! Atunci a căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul și a supt și apa care era în șanț” (versetele 37, 38).

Când poporul a fost martor al manifestării puternice ca răspuns de la Dumnezeu la rugăciunea lui Ilie, reacția lor a fost una pozitivă. „Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fața la pământ și au zis: «Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!»” (versetul 39).

După această manifestare minunată a puterii lui Dumnezeu, Ilie le-a zis: «Puneți mâna pe proorocii lui Baal», «niciunul să nu scape!» Și au pus mâna pe ei. Ilie i-a pogorât la pârâul Chison și i-a junghiat acolo” (versetul 40).

O mare lucrare de reformă fusese îndeplinită. Acum puteau aștepta sosirea binecuvântării, a ploii. Ilie s-a urcat pe munte să se roage și credința sa a fost aspru încercată în timp ce el cerea venirea ploii. De șase ori s-a rugat și nu era nici un semn sau indiciu al ploii. A șaptea oară, slujitorul lui Ilie a venit la el cu vestea: „Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om” (versetul 44).

Tot poporul era fericit să vadă că a venit ploaia, cu excepția reginei Izebela. Femeie rea, împietrită în păcat, a răspuns cu o amenințare aspră că-l va nimici pe profetul lui Dumnezeu exact așa cum el nimicise profeții falși.

Ilie în pustie

Din nou credința lui Ilie a fost încercată. El a fugit în pustie, gândind că doar el a rămas ca închinător al adevăratului Dumnezeu. Acum chiar dorea să moară, așa că L-a rugat pe Domnul să-i ia viața. Împovărat și extenuat, el s-a așezat sub un ienupăr să doarmă. Un înger a venit la el, l-a trezit și i-a poruncit să mănânce turtă coaptă și să bea apă dintr-un ulcior pe care îl adusese. După ce a mâncat și a băut el a mers din nou să doarmă. Îngerul i-a poruncit a doua oară să mănânce și să bea, întrucât călătoria sa până la Muntele Horeb avea să fie foarte lungă. El a călătorit patruzeci de zile pentru a ajunge la Muntele lui Dumnezeu și aproape de munte a intrat într-o peșteră în pustie, pentru a fi în siguranță de fiarele sălbatice. Dumnezeu a trimis îngerul și l-a întrebat: „Ce faci tu aici, Ilie?” Ilie a explicat plângerea sa: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața” (1 Regi 19: 9, 10).

Domnul i-a poruncit lui Ilie să iasă din peșteră. Un vânt foarte puternic a suflat, și apoi a fost un cutremur de pământ, și apoi un foc. Dar Domnul nu era în niciunul din acestea. Un glas liniștit, subțire s-a auzit din nou: „Ce faci tu aici, Ilie?” Profetul a repe-

tat aceeași plângere. Când el credea că totul era distrus și doar el rămăsese credincios – și acum chiar viața sa era amenințată – Domnul i-a descoperit că nu se încheiase totul. Existau alți 7000 de israeliți credincioși care nu s-au închinat lui Baal.

Acum Domnul i-a poruncit lui Ilie să nu se întoarcă la Carmel, ci să se îndrepte spre nord la Damasc – și să ungă un rege peste Siria, să ungă un alt rege peste Israel, și să ungă un profet care să-i ia locul. Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuia să înceteze. Ea trebuia să continue și să se extindă.

Comparații între Ilie și Ioan Botezătorul

Ilie

- Ilie a fost un mare profet.
- Ilie a învățat în pustie.
- Ilie a muștrat regele.
- Regele Ahab avea o căsnicie greșită.
- Izabela a ucis profeții lui Dumnezeu.
- Ilie a fost descurajat și dezamăgit.
- Ilie a fost un restaurator, un reformator.
- Ilie a făcut progres în dieta sa.
- Ilie a fost amenințat cu moartea.

Ioan Botezătorul

- Ioan Botezătorul a fost un mare profet.
- Ioan Botezătorul a învățat în pustie.
- Ioan Botezătorul a muștrat regele.
- Regele Irod s-a implicat într-o căsnicie greșită.
- Irodiada a determinat ca Ioan Botezătorul să fie ucis.

- Ioan Botezătorul avea îndoieli.
- Ioan Botezătorul a fost un reformator.
- Ioan Botezătorul a fost un vegetarian.
- Ioan Botezătorul a fost dat la moarte.

Comparații între Ioan Botezătorul și poporul rămășiței lui Dumnezeu

Ioan Botezătorul

- Ioan Botezătorul a fost un restaurator, un reformator.
- Ioan Botezătorul a fost un vegetarian.
- Ioan Botezătorul a pregătit calea pentru prima venire a lui Isus.
- Ioan Botezătorul a adoptat simplitatea în îmbrăcăminte.
- Ioan Botezătorul a numit păcatul pe nume.
- Ioan Botezătorul a murit pentru că a prezentat adevărul.

Poporul rămășiței lui Dumnezeu

- Poporul lui Dumnezeu este restaurator și reformator.
- Poporul lui Dumnezeu este vegetarian.
- Poporul lui Dumnezeu va pregăti calea pentru a doua venire a lui Hristos.
- Poporul lui Dumnezeu adoptă simplitatea în îmbrăcăminte.
- Poporul lui Dumnezeu numește păcatul pe nume.
- Mulți din poporul lui Dumnezeu sunt martiri pentru Hristos, apărând adevărul.

Lecții din viața lui Ilie

Sunt multe lecții pe care le putem învăța din viața lui Ilie:

Dieta lui Ilie a fost progresivă. Întâi pâine și carne; apoi pâine, ulei și apă; și apoi pâine și apă. Când se pregătea pentru înălțare, el avea cea mai simplă dietă. În timp ce prin credință ne pregătim pentru înălțare, și în obiceiurile noastre de sănătate se va vedea un progres asemănător.

Profetul l-a mustrat fără teamă pe regele Ahab pentru apostazia lui, pentru îndepărtarea lui de adevărul lui Dumnezeu, pentru că s-a predat

idolatriei și pentru că a intrat într-o relație nelegitimă de căsătorie – și prin toate acestea el conducea greșit poporul.

Ilie a înțeles că, înainte ca ploaia să poată veni, trebuie realizată o lucrare de restaurare. În același fel, înainte ca să se reverse ploaia târzie, trebuie îndeplinită lucrarea de restaurare sau de reformă și poporul lui Dumnezeu trebuie să fie găsit fără greșală, pregătiți pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ și gata pentru înălțare.

Când, asemenea lui Ilie, slujitorii lui Dumnezeu sunt asaltați de deznădejde și descurajare, crezând că nu are niciun rost să înainteze – și când plănuiesc să abandoneze lucrul lor și serviciul pentru Dumnezeu, „vocea liniștită” ajunge la urechile lor, întrebând: „Ce faci tu aici?” Glasul șoptește ceva de genul: „Te-am trimis în via mea, dar cine te-a trimis să te ascunzi de chemarea ta?”

Slujitorii lui Dumnezeu reprezentați de Ilie ar putea să fie luați (se pot opri din lucrarea lor), dar lucrarea nu trebuie să se oprească. Aceasta va continua cu alții până când întreg pământul va fi luminat de adevărul prezent – neprihânirea lui Hristos, caracterul Său reflectat de poporul Său credincios. Cu sau fără mine, solia mântuirii va ajunge la cele mai îndepărtate zone ale lumii. Dar este o mare onoare și un privilegiu de a fi conlucrători cu Dumnezeu! Un singur lucru va rămâne și acesta este ceea ce am făcut pentru Isus. Toate celelalte, atracțiile lumești, cu toată bogăția lor, cărora le-am dat talentele noastre, vor pieri. Suferințele care sunt salvate prin eforturile noastre sunt stele puse în coroanele noastre, ca răsplată pentru lucrarea sângeroasă pentru Domnul.

Ioan Botezătorul a fost Ilie care trebuia să vină „să așeze din nou toate lucrurile” (Matei 11:12-14; 17:11). El l-a mustrat pe Irod, cel care s-a angajat într-o relație de căsătorie greșită (Matei 14:3, 4), la fel cum Ilie l-a mustrat pe regele Ahab care avea, de asemenea, o relație de căsătorie greșită. Ioan Bo-

tezătorul era vegetarian,⁶ având o dietă simplă, asemenea celei pe care o avea Ilie înainte de înălțare.

Poporul lui Dumnezeu, care așteaptă a doua venire a lui Isus, este reprezentat atât de Ilie, cât și de Ioan Botezătorul. Domnul a declarat: „Iată, voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem” (Maleahi 4:5, 6).

Poporul rămășiței lui Dumnezeu va promova lucrarea de reformă și restaurare: „Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temelii străbune; vei fi numit «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit»” (Isaia 58:12).

„Cei care au de pregătit calea pentru a doua venire a lui Hristos sunt reprezentați de credinciosul Ilie, după cum și Ioan a venit în spiritul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru prima venire a lui Hristos. Marele subiect al reformei trebuie să fie dezbătut și conștiința poporului să fie trezită. Cumpătarea în toate lucrurile trebuie să fie conectată cu solia, pentru a întoarce poporul lui Dumnezeu din idolatria sa, din lăcomia și extravaganța sa în îmbrăcăminte și alte lucruri.”⁷ „Hristos așteaptă cu dorință arzătoare ca El Însuși să fie manifestat în biserica Sa. Când caracterul Mântuitorului va fi perfect reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i pretindă ca fiind ai Lui. Este privilegiul fiecărui creștin, nu doar de a aștepta, ci de a grăbi venirea Domnului nostru Isus Hristos.”⁸

Ești gata?

Referințe

- ¹ *Profeti și regi*, pg. 143 engl. (rom. cap.11, „Carmel”). / ² Ibid., pg. 147 engl. (rom. cap.11, „Carmel”). / ³ Ibid., pg. 149, 150 engl. (rom. cap.11, „Carmel”). / ⁴ Ibid., pg. 151 engl. (rom. cap.11, „Carmel”). / ⁵ Ibid., pg. 151, 152 engl. (rom. cap.11, „Carmel”). / ⁶ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, pg. 62 engl. (rom. cap.3, „Cauza în New York”). / ⁷ Ibid. / ⁸ *Parabolele Domnului Hristos*, pg. 69 engl. (rom. cap.3, „Întâi un fir verde, apoi spic”).

Uriaşul moral şi intelectual

Sabat, 10 decembrie 2016

Radu Ioniţă

„Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit” (Matei 5:48).

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai sus decât poate ajunge cel mai înalt gând omenesc. Evlavie – asemănarea cu Dumnezeu – este ţelul de atins.”¹ Reflectând la idealul Domnului pentru noi, ne simţim intimidaţi, chiar fără speranţă, „căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Putem atinge noi vreodată acest ideal? Putem trăi o viaţă de creştere continuă şi nu doar o serie de urcuşuri şi coborâşuri? (Romani 7:14-19).

Da, prin El, Cel care a trăit o viaţă desăvârşită de 33 de ani şi jumătate, putem fi mai mult decât biruitori! Viaţa Sa ne-a fost dată

nouă. Nu vom fi mântuiţi pentru ascultarea noastră, ci vom asculta pentru că suntem mântuiţi – înviaţi cu El într-o viaţă nouă, reînnoiţi prin Duhul Său, creaturi noi în Hristos Isus, şi îmbrăcaţi cu neprihănirea Sa! (Romani 6:4, 6, 8; 2 Corinteni 5:17.)

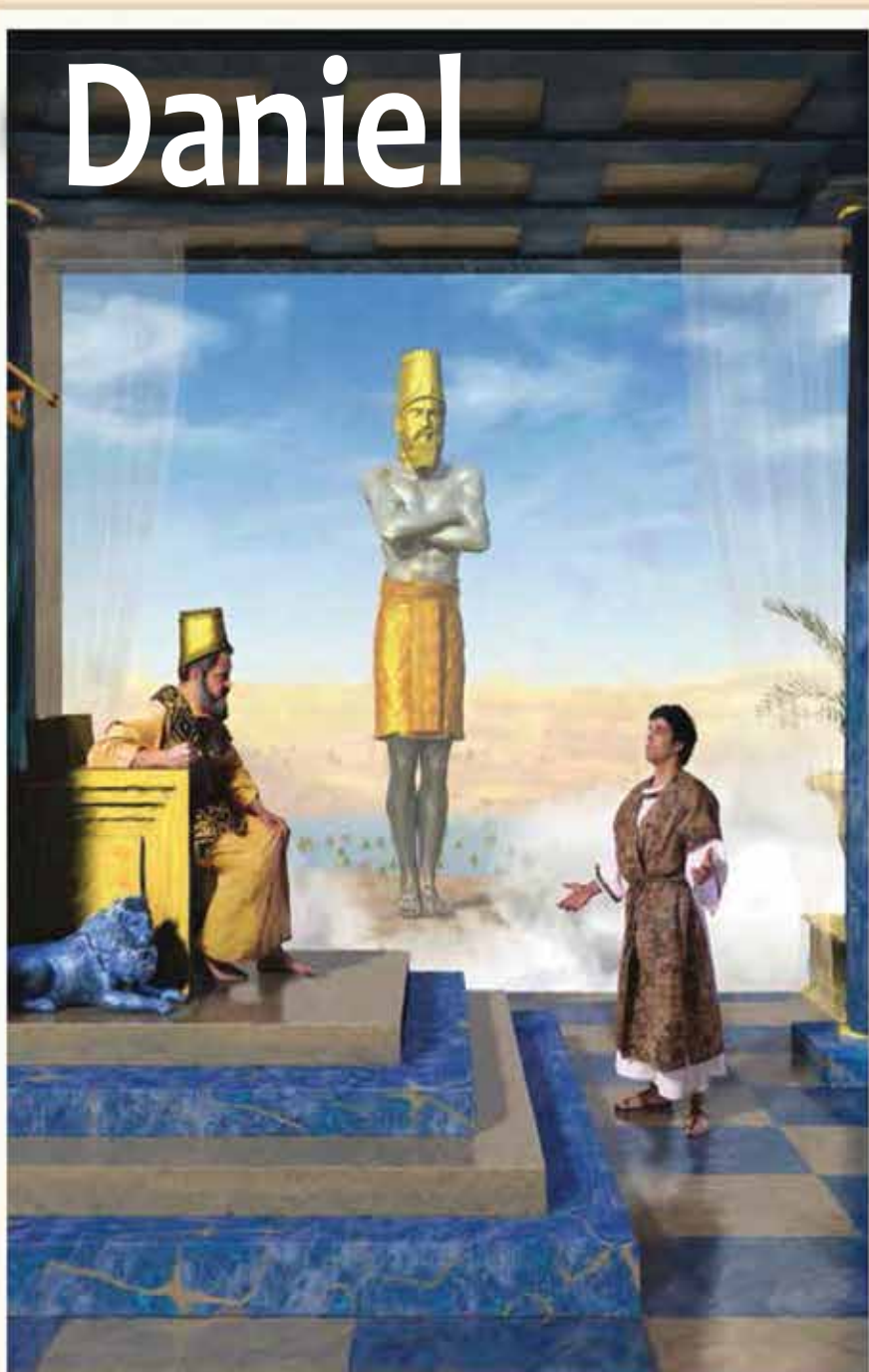
Domnul nu doar fixează idealul – El revarsă harul Său din abundenţă asupra noastră şi ne pune la dispoziţie metodele şi puterea Sa, în plus ne oferă în Cuvântul Său exemple umane care inspiră.

„Cuvântul lui Dumnezeu nu doar ne stabileşte principiile mari ale adevărului şi datoriei care trebuie să

domine vieţile noastre, ci ne prezintă, de asemenea, pentru încurajarea noastră, istoria multora care au exemplificat aceste principii. Bărbaţi supuşi «aceloraşi slăbiciuni ca şi noi» (Iacov 5:17) au luptat cu ispita şi au biruit în puterea unui Ajutor Atotputernic. În greutăţi mai mari decât suntem chemaţi noi să întâmpinăm, bărbaţii au fost credincioşi datoriei şi lui Dumnezeu.”²

Secundar doar lui Isus în caracter

Dintre aceste exemple, este unul care străluceşte de slava Domnului nostru într-un mod foarte special:

„Cu excepția singurului Model desăvârșit, nu este descris în paginile sfinte nici un singur personaj mai vrednic de imitat decât profetul Daniel. Expus în tinerețe la toate ispitele curții regale, el a devenit un bărbat de o integritate neclintită și o devoțiune zeloasă lui Dumnezeu. El a fost supus ispitelor aprige ale lui Satan, totuși caracterul său nu a fost fluctuant și nici cursul său nu a fost schimbător. El a fost statornic acolo unde mulți ar fi influențabili; el a fost corect acolo unde mulți ar fi falși; a fost puternic unde mulți ar fi slabi. Daniel a fost un cedru nobil al Libanului.”³

„Un cedru nobil” de „integritate neclintită” în Babilonul agitat – ce poate fi mai încurajator pentru noi astăzi, când trebuie să ne confruntăm curând cu furtuna Babilonului de mâine! Ce viață frumoasă, ce experiență inspiratoare! De la viața îndestulată, alături de părinții săi aparținând clasei nobile din Ierusalim, la a fi încătușat ca un exilat la Babilon; de la dezolarea sclaviei, la strălucirea universității regale în mijlocul palatelor și templelor imperiului lumii; de la poziția de conducător al întregului imperiu la groapa cu lei, acest bărbat a strălucit pentru Dumnezeu său – și nici un șiretlic al vrăjmașului nu a putut să-l facă să se clinească! Umil, nobil, cu un intelect strălucitor, slujind impecabil asupritorilor săi și Mântuitorului său iubit, conducând un imperiu și nelipsind, totuși, de la timpul devoțional, viața lui Daniel a devenit o încurajare pentru multe generații.

„O, de ar putea exista în inimile poporului lui Dumnezeu de astăzi acea credință, integritate și devoțiune a profetului Daniel. Niciodată nu a fost mai multă nevoie de aceste calități nobile în lume decât acum.”⁴

Cum putea acest om „supus acelorași slăbiciuni ca și noi,” să aibă succes în circumstanțe atât de grele? Dacă înțelegem motivația sa, putem fi inspirați să urmăm aceleași principii, să folosim aceleași instrumente spirituale în propria noastră experiență și să așteptăm rezultate similare. Așadar, să examinăm cu rugăciune câteva aspecte din experiența lui Daniel:

Temelia

Pentru Burj Khalifa, cea mai înaltă structură artificială din lumea de astăzi – fiind de 829,8 metri (2716,5 picioare) – temelia de 45.000 metri cubi, cântărind 110.000 tone, reprezintă aproximativ 1/7 din cantitatea totală de beton folosit pentru întreaga clădire. Este adevărat că vizitatorii admiră, în general, doar partea „vizibilă” a turnului, și nu cei 50 de metri de temelie îngropați. Dar cine se poate îndoi de importanța crucială a unei asemenea temelii?

În același mod, cum este cu temelia caracterului lui Daniel, „un uriaș moral,”⁵ cel mai bun prezentat în Biblie, după Isus? Cum a putut obține încrederea celor aproximativ zece împărați, ca cel mai bun prim-ministru – în timp ce era un străin, chiar un sclav?

„Părinții lui Daniel îl educaseră în copilăria sa pentru obiceiul unei cumpătări stricte. Ei îl învățaseră că **trebuie să se supună legilor naturii** în toate obiceiurile sale; că mâncarea și băutura sa au o influență asupra naturii sale fizice, mentale și morale și că este responsabil înaintea lui Dumnezeu pentru capacitățile sale; pentru că el le păstra pe toate ca pe un dar de la Dumnezeu și nu trebuia, prin nici un fel de acțiune, să le micșoreze sau să le ciuntească. Ca rezultat al acestei învățături, **Legea lui Dumnezeu era înălțată** în mintea sa și avea reverență pentru ea în inima sa.”⁶

La asedierea babiloniană a Ierusalimului, bogățiile pământești și statutul social ale lui Daniel au fost brusc îndepărtate prin sclavie instantanee. Dar bogățiile sale regale, spirituale, nu puteau fi niciodată îndepărtate – o înțelegere a autocontrolului și un simț profund al responsabilității, al răspunderii înaintea lui Dumnezeu pentru toate talentele sale. Acest tânăr nobil și cei trei prieteni ai săi au înțeles timpuriu în viață că există o Singură temelie posibilă (1 Corinteni 3:11), extinsă, largă, eternă – și ei au hotărât prompt să-și zidească viața pe ea!

„Educația aceasta [parentală] a fost pentru Daniel și tovarășii săi mijlocul de păstrare în mijlocul

influențelor demoralizante ale curții Babilonului. Ispitele care-i înconjurau erau puternice la acea curte coruptă și luxoasă, dar ei au rămas necontaminați. Nici puterea, nici influența nu-i puteau clinti de la principiile pe care le-au învățat în viața timpurie prin studiul Cuvântului și lucrărilor lui Dumnezeu.”⁷ Lucrarea credincioasă făcută de părinții temători de Dumnezeu a avut rezultate care nu pot fi măsurate, atingând nu doar timpul, ci eternitatea. Poporul Israel trecea prin vremuri dificile. Neascultarea și idolatria aduseseră dezastru asupra întregii națiuni. Dar aceste familii reușiseră să pună lucrurile în ordine la locul potrivit în viața din căminul lor, să-și fixeze corect prioritățile lor. Aceasta ne aduce speranță în zilele noastre.

Stâlpii

Rădăcinile solide plantate în copilăria lor au adus rezultate binecuvântate. Daniel și prietenii săi puteau argumenta că din cauza circumstanțelor dificile, nu ar fi înțelept să acționeze împotriva voinței împăratului și astfel să-l supere și să-și pună în pericol viețile, presupunând că o ușoară îndepărtare de ascultarea de poruncile lui Dumnezeu nu ar fi avut nici un efect.

„Dar Daniel nu a ezitat. **Aprobarea lui Dumnezeu îi era mai dragă decât favoarea celui mai puternic monarh pământesc – mai dragă decât însăși viața. El s-a hotărât să rămână statornic** în integritatea sa, indiferent de ce rezultate ar putea fi.”⁸

Pe de altă parte, astăzi, de ce oscilează așa mulți copii ai lui Dumnezeu ca niște marionete mici după capriciul vrăjmașului? „A renunța la propria voință, la obiectele alese ale afecțiunii sau preocupării lor, cere un sacrificiu față de care ei ezită și șovăiesc și renunță. ... Ei doresc binele, fac unele eforturi pentru a-l obține; dar nu îl aleg; ei nu și-au fixat un scop pentru a-l obține cu costul a toate lucrurile.”⁹

În experiența lui Daniel, hotărârea a fost cheia (Daniel 1:8). Onoarea lui Dumnezeu, slava numelui Său i-au fost mai dragi „decât însăși

viața"! Umanitatea nu poate ca prin folosirea voinței să exercite auto-control și să aducă la tăcere furtuna pasiunii din inimă. Nimeni nu poate face aceasta. Dar putem alege să ne supunem voința voinței Tatălui nostru Sfânt și atunci voința noastră va deveni omnipotentă!¹⁰ Prin harul lui Dumnezeu „pot totul”! (Filipeni 4:13.) Această putere, această tărie este văzută în viețile tuturor eroilor credinței și viața lui Daniel strălucește în capul listei.

Creșterea continuă implică efort continuu

Daniel a început bine, cu țința corectă și cu o hotărâre neclintită. A continuat el în aceeași direcție? „Fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra” (1 Corinteni 3:10). Nu au descoperit mai târziu în bălăile vieții, mulți alții care au început bine, că eșecul este parte din condiția umană? Aici este factorul hotărâtor:

„Caracterul nu vine la întâmplare. Nu este determinat de un acces al temperamentului, de un pas în direcția greșită. Repetarea faptei este cea care determină obiceiul și modelează caracterul fie pentru bine, fie pentru rău. Caracterele drepte pot fi formate doar prin **efort perseverent, neobosit**, prin îmbunătățirea fiecărui talent și fiecărei capacități încredințate, spre slava lui Dumnezeu. ... Dacă tinerii de azi vor să stea asemenea lui Daniel, ei trebuie să-și exerseze fiecare nerv și mușchi spiritual. Domnul nu dorește ca ei să rămână începători. El dorește ca ei să atingă cel mai înalt punct al excelenței. El dorește ca ei să atingă cea mai înaltă treaptă a scării, ca să poată pași de pe ea în împărăția lui Dumnezeu.”¹¹

Această dorință a lui Dumnezeu a fost împlinită din abundență în viața lui Daniel. Efortul neobosit, îmbunătățirea zilnică a fiecărei înzestrări, l-au adus „din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18). „Deși Daniel era un bărbat cu aceleași pasiuni ca și noi, pana inspirată ni-l prezintă ca un **personaj fără cusur**. Viața sa ne-a fost dată ca exemplu strălucit a ceea ce poate

deveni omul, chiar în viața aceasta, dacă dorește să facă din Dumnezeu puterea Sa și să-și îmbunătățească înțelept privilegiile și oportunitățile din raza sa de acțiune.”¹²

Principiile

Care este rețeta unui caracter fără cusur? Ce îi face pe acești oameni să fie așa diferiți de majoritatea? Aici este răspunsul: „Biblia îi învață pe oameni să **acționeze conform principiului**; și când rezistăm influenței răului cu succes, întărim acel principiu care a fost atacat. Simpla deținere a talentului nu este o garanție a utilității sau fericirii în viață. **Principiile drepte sunt singura bază a succesului sigur.**”¹³

Exact același lucru este descoperit evident în viața lui Daniel: „Deși [Daniel] era înconjurat de neîncredere și suspiciune și vrăjmașii lui întindeau o cursă pentru viața sa, el își menținea, totuși, o încredere senină și voioasă în Dumnezeu, **fără a devia vreodată de la principiu.**”¹⁴

„Din istoria lui Daniel putem învăța că o strictă ascultare de cerințele lui Dumnezeu se va dovedi o binecuvântare, nu doar în viața viitoare, nemuritoare, ci chiar în viața prezentă. **Prin principii religioase, oamenii pot triumfa** asupra ispitelor lui Satan și asupra curselor oamenilor răi, chiar dacă aceasta îi costă un mare sacrificiu. Ce s-ar fi întâmplat dacă Daniel ar fi făcut compromis cu acei domnitori păgâni și l-ar fi negat pe Dumnezeu? Ce s-ar fi întâmplat dacă de la prima intrare în curte, el ar fi cedat sub presiunea ispitei, mâncând și bând cum se obișnuia între babilonieni? Acel singur pas l-ar fi dus probabil la alții, până când, legătura sa cu cerul fiind ruptă, el ar fi fost dus departe de puterea ispitei. Dar în timp ce se prindea de Dumnezeu cu încredere neșovăitoare, cu rugăciune, el nu putea fi părăsit. **Protecția divină este făgăduită celor care o caută** și Dumnezeu nu-și poate uita cuvântul.”¹⁵

Aceasta înseamnă că Hristos – Stânca Eternă a Veacurilor – nu era doar Temelia; El era Stâlpu, Piatra din Capul Unghiului, Acoperișul,

Începutul și Sfârșitul. El era Asigurarea pentru o viață fără cusur, de succes. Prin aplicarea credincioasă a Cuvântului Său în viața zilnică, prinzându-se de El așa cum a făcut Daniel, credinciosul poate fi biruitor în orice etapă a vieții sale!

Aceasta este chiar astăzi minunata făgăduință pentru tine și pentru mine: „**Echilibrat prin principiu religios, poți urca orice înălțime** dorești. Am fi bucuroși să vă vedem ridicându-vă la înălțimea nobilă pe care Dumnezeu dorește să o atingeți.”¹⁶

Comuniune cu Cel Atotputernic

Cum este posibil ca niște copii ai unui Dumnezeu Infinit să fie mai puțin decât biruitori în luptele vieții? Sau chiar mai rău, să fie rușinați, înfrânți, pierduți? Din păcate, aceasta se întâmplă pentru că Dumnezeu onorează copiii Săi și respectă libertatea lor de a nu Îi cere ajutorul! Ce trist este pentru El să fie nevoie să le spună: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața” (Ioan 5:40).

„Daniel a fost foarte încercat; dar **el a biruit pentru că a avut un spirit umil și care se ruga.**”¹⁷

„Daniel a fost un bărbat al rugăciunii și Dumnezeu i-a dat înțelepciune și statornicie să reziste fiecărei influențe care concura la a-l duce în capcana necumpătății. Chiar în tinerețea sa el a fost **un uriaș moral** în puterea Celui Puternic.”¹⁸ Cum se simte în interior un „uriaș moral”? „Când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12:10), deschizând larg ferestrele inimii spre Sursa a toată puterea, înțelepciunea și mângâierea. El sau ea se îndoieste de sine și se încrede în totalitate în Cel Puternic. Cu un spirit umil el sau ea cere și primește lumina cerului. Apostolul Pavel spunea că el se purta „aspru” cu trupul său și îl ținea „în stăpânire” (1 Corinteni 9:27). Puterea lui Dumnezeu este dată gratuit unuia de felul acesta. Un uriaș moral este o persoană a rugăciunii, pentru că aceasta este „respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale.”¹⁹ Rugăciunea a fost o realitate zilnică în viața lui Daniel. În mod uimitor, chiar și

în dependență umilă, sprijinindu-se cu totul în puterea Sa.²⁴

Daniel nu s-a bucurat în mod egoist de privilegiile poziției sale

vrajmașii săi au realizat aceasta despre el când au complotat să-l arunce în groapa cu lei. (Daniel capitoul 6.)

„Daniel știa valoarea comuniunii cu Dumnezeu,²⁰ și nu a ascuns-o pentru a-și proteja viața de oamenii geloși. Nimic nu o putea întrerupe! (Romani 8:35-39.)

„Prin curajul moral al acestui singur bărbat [Daniel], care a ales chiar în fața morții să ia **atitudinea corectă mai degrabă decât una politică**, Satan a fost înfrânt și Dumnezeu onorat, pentru că eliberarea lui Daniel de sub puterea leilor a fost o dovadă izbitoră că Ființa căreia i se închina era adevăratul și viul Dumnezeu.”²¹

Marile lucruri mici

Pentru Dumnezeu nimic nu este de mică importanță; la fel și cu iubitul său copil: „Secretul puterii lui Daniel se găsea în **atenția sa conștiințioasă la ceea ce lumea ar numi lucruri de importanță minoră.**”²² Nici în devoțiunea sa de trei ori pe zi, nici în lucrurile mici, nici în afacerile mari ale imperiului el nu a fost neglijent, să considere vreun lucru drept neimportant! Vrajmașii săi, după o examinare atentă a întregii sale slujiri, nu au putut găsi nici o vină, nici o pată!

Un canal umil de lumină

Daniel a devenit un deținător al Duhului lui Dumnezeu – „**în el era un duh înalt**” (Daniel 6:3). Prin comuniune, prin privire, ființa umană este schimbată.²³ Uimit, regii au remarcat prezența cerească în viața lui Daniel, „care are în el duhul dumnezeilor celor sfinți!” (Daniel 4:8). „Daniel și-a valorificat capacitățile sale **umane**, dar el nu s-a încrezut în ele. Încrederea sa era în puterea aceea pe care a făgăduit-o Dumnezeu tuturor celor care vor veni la El

administrative, lăudându-se pentru meritele sale²⁵ în timp ce poporul lui Dumnezeu era în pericol. El s-a identificat cu interesele lor, cu starea lor, mijlocind pentru sine însuși și pentru ei (Daniel 9). Într-adevăr, acest „preaiubit” (Daniel 10:11) fu al omului reflecta Modelul Desăvârșit. El își modela constant înțelegerea sa spirituală „postind în sac și cenușă” (Daniel 9:3), el s-a „tulburat în duhul [său]” și s-a „îngrijorat (engl. mâhnit)” în mintea sa (Daniel 7:15, engl.), căutând „înțelesul” (Daniel 8:15, engl.) lucrurilor descoperite. Și prețioase au fost comorile luminii descoperite lui pentru timpurile întunecate care aveau să vină.

Lecții pentru tine și pentru mine

Acum este timpul nostru!

„Pretindeți făgăduințele lui Dumnezeu. Domnul va face totul pentru voi așa cum a făcut pentru Daniel, dacă veți coopera cu El, așa cum a făcut Daniel. Puteți fi biruitori prin încredere umilă, sânguincioasă, în Răscumpărătorul vostru.”²⁶

„**Stați asemenea lui Daniel**, acel om de stat credincios, un om pe care ispita nu l-a putut corupe. Nu Îl dezamăgiți pe Cel care v-a iubit atât de mult încât Și-a dat propria Sa viață pentru a anula păcatele voastre. El spune: «Despărțiți de Mine nu puteți face nimic» (Ioan 15:5). Amintiți-vă aceasta! Dacă ați făcut greșeli, câștigați cu siguranță o biruință dacă vă vedeți aceste greșeli și le priviți ca lumini de avertizare. Astfel **întoarceți înfrângerea în biruință**, descurajând vrăjmașul și onorându-L pe Răscumpărătorul vostru.”²⁷

„**Îndrăzniți să fiți un Daniel**, îndrăzniți să stați singuri!» Aveți curaj să faceți ce este drept.”²⁸

„Daniel a fost considerat deosebit și fiecare bărbat care face din Dumnezeu sfătuitorul său, care Îl caută în simplitate a inimii va fi considerat deosebit de lume. Dar **aceasta este credința de care avem nevoie**, aceasta este experiența pe care trebuie să o avem.”²⁹

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci” (Daniel 12:3). Vei fi tu unul din ei? Prețul este plătit, biruința este câștigată! Decizia, solemnă decizie de a străluci îți aparține! Luminează cu strălucirea vie, luminează pentru Domnul! Amin!

Referințe

- ¹ *Educația*, pg. 18 engl. (rom. cap. 1, „Sursa și obiectivul adevăratei educații”). / ² *The Review and Herald*, 7 noiembrie 1882. / ³ Ibid. [Sublinieri adăugate]. / ⁴ Ibid. / ⁵ *My Life Today*, pg. 20. / ⁶ *Christian Temperance and Bible Hygiene*, pg. 23. [Sublinieri adăugate]. / ⁷ *Profeți și regi*, pg. 482 engl. (rom. cap. 39, „La curtea Babilonului”). / ⁸ Ibid., pg. 483. engl. (rom. cap. 39, „La curtea Babilonului”) [Sublinieri adăugate]. / ⁹ *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, pg. 225. / ¹⁰ *Înalta noastră chemare*, pg. 298 engl. (rom. cap. „Credincios unde te afli”). / ¹¹ *The Youth's Instructor*, 27 iulie 1899. [Sublinieri adăugate]. / ¹² *The Signs of the Times*, 4 noiembrie 1886. [Sublinieri adăugate]. / ¹³ *The Review and Herald*, 5 septembrie 1883. [Sublinieri adăugate]. / ¹⁴ *The Signs of the Times*, 4 noiembrie 1886. [Sublinieri adăugate]. / ¹⁵ Ibid. [Sublinieri adăugate]. / ¹⁶ *Principii fundamentale ale educației creștine*, pg. 83 engl. (rom. cap. 9, „Importanța educației”). [Sublinieri adăugate]. / ¹⁷ *The Signs of the Times*, 4 noiembrie 1886. [Sublinieri adăugate]. / ¹⁸ *My Life Today*, pg. 20. [Sublinieri adăugate]. / ¹⁹ *Solii către tineret*, pg. 249 engl. (rom. cap. 78, „Puterea rugăciunii”). / ²⁰ *The Signs of the Times*, 4 noiembrie 1886. / ²¹ Ibid. [Sublinieri adăugate]. / ²² *The Signs of the Times*, 25 mai 1891. [Sublinieri adăugate]. / ²³ *Lift Him Up*, pg. 266. / ²⁴ *Christian Temperance and Bible Hygiene*, pg. 22. [Sublinieri adăugate]. / ²⁵ *Solii alese*, vol. 3, pg. 353 engl. (rom. cap. 52, „Starea de a fi fără păcat și mântuirea”). / ²⁶ *Slujitorii Evangheliei* (1892), pg. 239 engl. (rom. cap. „Hristos, Sfătuitorul lor”). / ²⁷ *Parabolele Domnului Hristos*, pg. 332. engl. (rom. cap. 25, „Talanții”, subcap. „Alți talanți”) [Sublinieri adăugate]. / ²⁸ *Temperanța*, pg. 189 engl. (rom. secțiunea 9, „Punând bazele necumpătării”, subcap. „Tinerii și viitorul”). / ²⁹ *The Signs of the Times*, 4 noiembrie 1889. [Sublinieri adăugate.]

Trăind o viață biruitoare

**Duminică,
11 decembrie 2016**

Davi Paes Silva

Omenirea a fost creată pentru a reflecta caracterul lui Dumnezeu și a-L slăvi pe Creator. Viața noastră ar trebui să fie în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu. Adam și Eva aveau toate condițiile pentru a îndeplini scopul Domnului în existența lor. Și în timp ce au menținut supunerea și ascultarea lor față de cuvântul divin, ei au trăit o viață foarte fericită în Eden.

În Geneza capitolul 3, găsim începutul întregii drame a umanității. Eva s-a despărțit de soțul ei și a intrat într-un dialog periculos cu vrăjmașul sufletelor. Satan s-a folosit de toată puterea sa pentru a o flata pe Eva, promițându-i posibilitatea de a fi „ca Dumnezeu” – aceeași idee pe care arhiamăgitorul

a dezvoltat-o în ceruri. Aceasta este o istorie bine cunoscută.

Eva a urmat sugestia diavolului și a fost înșelată să ignore instrucțiunile specifice ale lui Dumnezeu. Ea a mâncat fructul oprit și i-a dat și lui Adam. „Adam nu a fost înșelată de șarpe, așa cum a fost Eva și era de neiertat pentru Adam să calce pripit porunca absolută a lui Dumnezeu. Adam a îndrăznit să se încumete, pentru că soția lui păcătuisă. El nu putea vedea ce va fi cu Eva. El era trist, îngrijorat și ispitit. El a ascultat reproducerea de către Eva a cuvintelor șarpelui și statornicia și inte-

gritatea sa au început să se clatine. S-au ridicat îndoieli în mintea sa dacă oare Dumnezeu a vrut să spună exact ce a spus. El a mâncat în grabă fructul ispititor.”¹ Amândoi au fost alungați apoi din Grădina Edenului să trăiască o viață foarte diferită.

Când cuplul a acceptat cuvintele lui Satan, ei au devenit prieteni ai diavolului și vrăjmași ai Creatorului lor. Acum natura lor devenise coruptă și nu mai aveau putere să facă voia lui Dumnezeu. Ei L-au întrebat pe Domnul dacă le permite să rămână în paradisul de fericire și au făgăduit că vor asculta de cuvântul Său, dar

Domnul i-a informat că – în starea de ființe păcătoase separate de El – nu puteau să fie în continuare privilegiați să fie în Eden, unde ar avea acces la pomul vieții.

Totuși, în mila Sa măreață, Dumnezeu le-a dat speranța de a fi restaurați prin harul Său. În Geneza 3:15, Domnul i-a spus lui Satan, care folosise șarpele ca mediu de a înșela cuplul: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

În această declarație divină, Dumnezeu a făcut clar faptul că omenirea devenise supusă lui Satan și că rasa umană avea nevoie de intervenția Domnului pentru a schimba această realitate tristă. Dumnezeu va pune „vrăjmășie” între Satan și cei care se vor supune Domnului. Mai mult decât atât, El a făgăduit, de asemenea, să trimită un Răscumpărător, „sămânța femeii” – Isus Hristos, care va veni fără păcat, fără tendințe umane păcătoase, pentru a-l birui pe Satan, a restaura stăpânirea pierdută și a-i aduce înapoi pe păcătoșii pocăiți pentru a trăi în armonie cu Dumnezeu.

La timpul potrivit, Hristos a luat natura umană, a trăit o viață desăvârșită în armonie deplină cu Dumnezeu și a murit pe crucea de la Calvar pentru a plăti pedeapsa pe care o datora fiecare ființă umană. El a înviat apoi și S-a înălțat la ceruri și acum mijlocește în dreptul nostru. Prin caracterul Său desăvârșit și drept care este atribuit păcătoșilor pocăiți, Hristos a oferit omenirii tot harul de care are nevoie pentru a trăi o viață biruitoare în armonie cu Dumnezeu. Rasa umană a fost pusă la nivelul în care, în comuniune cu Domnul, este acum posibil să biruiască lumea, firea pământească și pe diavolul.

În acest proces avem la dispoziție harul lui Hristos, care este descoperit în Cuvântul Său. În plus, avem puterea Duhului Sfânt, care ne este împărtășită cu ajutorul potrivit al îngerilor cerești și cooperarea credincioșilor din biserica lui Dumnezeu.

Condiția principală necesară pentru a deveni biruitori se găsește într-o

relație cu Domnul prin credință în meritele lui Hristos.

„Omul păcătos poate găsi speranță și neprihănire doar în Dumnezeu și nici o ființă umană nu mai este neprihănită, dincolo de momentele în care are credință în Dumnezeu și menține o legătură vitală cu El.”²

O experiență personală cu Hristos

Hristos îi invită pe toți păcătoșii să fie urmașii Săi credincioși. În Matei 11:28-30 găsim invitația Sa și condițiile prin care putem fi biruitori: Isus spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Rezumând, avem o invitație, o făgăduință și condițiile necesare pentru a fi biruitori:

„Veniți la Mine, toți.”

„Eu vă voi da odihnă.”

„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima.”

„Veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

Toată omenirea este invitată să Îl accepte pe Hristos. Nici unul nu este exclus din invitația Sa, „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16, subliniere adăugată).

În Matei 16:25, Hristos repetă invitația și oferă condițiile:

„Dacă **voiește** cineva să vină după **Mine**, să se **lepede de sine**, să-și **ia crucea** și să **Mă urmeze**” (sublinieri adăugate).

În aceste versete scurte ale Bibliei, găsim patru pași esențiali în calea spre mântuire:

„Dacă **voiește** cineva.” Trebuie să decidem să Îl urmăm pe Hristos prin propria noastră alegere. Nimeni nu este forțat să facă aceasta. Hristos va accepta doar o inimă doritoare.

Totuși, ca sclavi ai păcatului, oamenii

nu au putere sau voință să Îl urmeze pe Hristos. Apoi, prin harul Său minunat, Dumnezeu ne oferă voința și puterea să mergem la El și să Îl urmăm, dacă dorim să fim făcuți să ne dorim aceasta. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

„Să se lepede de sine.” Nu putem să-L urmăm pe Hristos și în același timp să urmăm comenzile unei inimi egoiste. Din nou, prin harul lui Dumnezeu, prin influența Duhului Sfânt, primim putere să renunțăm la voința noastră rea și să acceptăm voința Lui.

„Să-și ia crucea.” Hristos nu vorbește despre crucea „Sa”. Doar El a putut să ia crucea Sa. Trebuie să acceptăm ce a făcut El pentru noi prin crucea Sa și să ne luăm crucea noastră, să crucificăm propriile noastre dorințe și înclinații păcătoase. Apostolul Pavel explică: „Departate de mine gândul să mă laud cu altceva, decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 6:14; 2:20). „Declar solemn spre bucuria voastră pe care o am în Hristos Isus, Domnul nostru, că mor zilnic.” „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în supunere” (1 Corinteni 15:31, engl.; 9:27 engl.).

„Să Mă urmeze.” Prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu, noi Îl cunoaștem pe Hristos - și prin harul Său mântuitor, putem urma exemplul Său de comuniune continuă cu Dumnezeu, de supunere totală și ascultare de voința Sa, precum și de biruință asupra lui Satan și a păcatului.

Biruind lumea

În rugăciunea Sa de mijlocire, Hristos I-a cerut Tatălui Său în numele urmașilor Săi: „Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17:15).

În scopul și înțelepciunea lui Dumnezeu, trebuie să trăim în lumea aceasta până la a doua venire a lui Hristos. Dar nu trebuie să fim contaminați de păcatele, obiceiurile și practicile lumii. Prin Pavel, Dumnezeu ne cheamă să ne despărțim de cei care sunt sub controlul prințului acestei lumi.

„Nu vă înjugăți la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură este între cel credincios și cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu; Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu. De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic»” (2 Corinteni 6:14-18).

Vedem această biruință asupra lumii în viața lui Ioan Botezătorul, de exemplu. Viața sa „a fost așa de neegoistă, marcată de umilință și renunțare la sine. Învățăturile sale, îndemnul și mustrările sale erau fierbinți, sincere și curajoase. În misiunea sa, el nu s-a întors la dreapta sau la stânga pentru a atrage favoarea sau aplauzele cuiva. El nu a aspirat la onoare lumească sau la titlu lumesc, ci a fost umil în inimă și în viață și nu și-a asumat onoruri care nu-i aparțineau.”³

Ioan, apostolul iubirii declară: „pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5:4, 5).

Biruința firea

În Galateni capitolul 5, sunt două stări opuse, explicând că „firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii

pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (versetul 17).

Apoi Pavel descrie lucrarea firii: „Și faptele firii sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderea, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (versetele 19-21).

Versiunea Nouă Internațională exprimă avertizarea împotriva acestor practici în termeni mai actuali ca „imoralitatea sexuală, necurăția și depravarea; idolatria și vrăjitoria; ura, discordia, gelozia, accesele de mânie, ambiția egoistă, disensiunile, grupările separate și invidia; beția, orgiile și cele asemănătoare.”

Dar Pavel continuă descriind partea opusă, binecuvântată: Roada Duhului este „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, făcerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (versetele 22, 23).

După descrierea faptelor firii și a roadelor Duhului, apostolul oferă, de asemenea, cheia biruinței în viața creștină: „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul” (versetele 24, 25).

„Cei care intră într-o competiție a puterilor fizice pentru un premiu trecător, conștientizează necesitatea unei stricte abținente de la orice îngăduință care ar slăbi puterile fizice. ...

„Cu cât mai mult ar trebui cei care intră în cursa Evangheliei, să se abțină de la îngăduirea apetitului și să se ferească «de poftele pământești care se războiesc cu sufletul» (1 Petru 2:11). Ei trebuie să fie temperați mereu. Aceeași restricție care le dă putere să obțină biruință o dată, dacă va fi practică constant, le va oferi un mare avantaj în cursa pentru cununa vieții.”⁴

Biruința noastră depinde, atunci, de predarea vieții noastre lui Hristos

și de călăuzirea noastră de către Duhul Sfânt prin Cuvântul lui Dumnezeu. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 15:57).

Biruința pe diavolul

Satan este marele adversar al lui Hristos. El a inițiat războiul împotriva Mântuitorului în ceruri și îl continuă pe pământ.

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (Apocalipsa 12:7-9).

„Adversarul nostru principal este diavolul. El este reprezentat ca umblând încoace și încolo ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită. Când găsește bărbați și femei care au devenit mândri, plini de gelozie, ambițioși pentru putere și dornici de a ieși în evidență, așa cum a procedat el în ceruri, știe exact cum să-i ducă în ispitele sale, ca ei să corupă puterile lor spre folosul lui și să devină agenții săi în ruina semenilor lor. El este gata să lucreze prin agenții săi umani într-un asemenea mod, încât să se ascundă pe sine de vederea lor, pentru ca ei să poată pune în acțiune un șir de circumstanțe care să-l conducă pe om departe de Dumnezeu, să-l conducă departe de asociația și compania celor care sunt în legătură cu Hristos și să-i influențeze să facă lucrarea de a necăji, a îndurera și a-i descuraja pe cei care-L iubesc pe Isus. Vraja ispitei ține aceste suflete ca o vrajă fermecată. «Ci fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit» (Iacov 1:14). Supunându-se glasului ispititorului, cel ispitit renunță la virtutea și principiul său și în loc de a se întoarce imediat la Dumnezeu prin remușcare și pocăință, el rupe ultima legătură prin care puterea lui Dumnezeu poate lucra pentru el și iadul triumfă pentru

că a devenit prada vrăjmașului. Când adversarul vrăjește astfel sufletul și prinde în cursă piciorul neglijent, el îl prezintă apoi pe Dumnezeu ca neînduplecat și neiertător, declarând că nu va fi de nici un folos să facă o mărturisire a păcatului acum, pentru că Dumnezeu nu va ierta.

Nu lăsați sufletul ispitit să asculte glasul acuzatorului și distrugătorului și să ia calea apostaziei fără speranță și să se cufunde în mijlocul întunericului. Amintiți-vă făgăduința lui Dumnezeu. El spune: «Întoarce-te, Israele, la Domnul, Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta. Aduceți cu voi cuvinte de căință și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: Țartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință și Îți vom aduce, în loc de tauri, lauda buzelor noastre» (Osea 14:1, 2). Domnul răspunde: «Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia Mea s-a abătut de la ei!» (versetul 4). Despărțiți-vă de vrăjmaș și căutați prezența lui Isus; cu lacrimi de mărturisire și cu durere de pocăință stăruii încă o dată cu cererea la tronul harului. Domnul va auzi, Domnul va răspunde; întoarceți-vă înainte de a fi prea târziu.⁵

Ioan Descoperitorul confirmă cum poate fi posibilă această biruință. El descrie: „Și am auzit în cer un glas tare care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi

pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. **Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața, chiar până la moarte.** De aceea bucurați-vă ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme» (Apocalipsa 12:10-12, sublinieri adăugate).

Vedem mai sus cum descrie Ioan lupta și biruința poporului lui Dumnezeu: „**Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața, chiar până la moarte.**”

„Ei [puterile politice și religioase] se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei ce sunt chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea vor birui” (Apocalipsa 17:14).

Vedeți? Biruința este deja câștigată prin Hristos în dreptul nostru și cei care sunt cu El sunt de asemenea biruitori prin unirea lor cu Răscumpărătorul. Ei sunt numiți, și aleși, și credincioși.

Putem fi biruitori? Desigur! Atât timp cât păstrăm credința noastră în Hristos și menținem o legătură vitală cu El.

Cântarea biruinței scrisă de Pavel în Romani 8 este foarte potrivită pentru finalul acestui mesaj:

„Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine

va fi împotriva noastră? El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi. Cine ne va despărți de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? După cum este scris: «Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.» Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (versetele 31-39).

Referințe

¹ *Confrontation*, pg. 86. / ² *Mărturii pentru predicatori*, pg. 367 engl. (rom. cap.15, „Către lucrătorii lui Dumnezeu”). /

³ *Comentarii Biblice ale Noului Testament* [E. G. White Comments], vol. 5, pg. 1119 engl. (rom..cap referitor la Luca 3).

/ ⁴ *Ibid.*, vol. 6, pg. 1089 engl. (rom.cap. referitor la 1 Corinteni 9). / ⁵ *The Review and Herald*, 11 decembrie 1894.

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
E-mail: info@farulperantei.ro
www.farulperantei.ro

ISSN: 1584-269x

Sunt batjocoriți și disprețuiți,
Pentru că standardele lor sunt mai stricte.

Unii îi consideră păgubași,
Dar fiecare este un învingător.

Au trecut prin istorie –
Doar întorcând ceasul:
Unul remarcabil a fost
Omul numit Enoh.

A urmat Avraam.
El și-a dat fiul,
Dar Dumnezeu a intervenit și
Biruința a fost câștigată.

Apoi a fost Iosif –
Tratat urât de frații săi.
Iertătoare și nobilă
A fost viața sa pentru alții.

La moarte sunt aclamați și
Mormintele lor sunt presărate cu trandafiri –
Dar viața a fost cu greutate:
Un altul a fost Moise.

Un profet al cărui curaj
Îl admirăm mult:
Dumnezeu a răspuns lui Ilie
Cu foc din cer.

Un altul a fost Daniel,
Un profet al cărui destin
A fost sclavia, amenințările –
Apoi conducător al statului.

Ei sunt doar oameni –
Unii păcătoși slabi, luptători.
Dar prin călăuzirea lui Isus
Cât de curând au fost biruitori!

Am numit doar câțiva aici;
Aceștia sunt doar câțiva.
Pentru că noi, de asemenea, suntem invitați
Să biruim – să învingem!

Timpul este acum mai aproape
Pentru cei puțini ai lui Dumnezeu
Să învățăm de la acești biruitori –
Vei fi și tu unul?

Vieți biruitoare

Calea este abruptă și
Trecerea, durerea ei.
Dar să ne amintim cum
Însuși Mielul lui Dumnezeu a fost ucis.

Privind, inimile noastre sunt mișcate
Pentru câștig și nu pentru pierdere –
Prin predarea tuturor lucrurilor la
Picioarul crucii.

– B. Montrose

